

**NEJSME IZRAELCI,
PALESTINCI, ŽIDÉ,
MUSLIMOVÉ...
JSME PROLETARIÁT!**

[GCI-ICG]

NEJSME IZRAELCI, PALESTINCI, ŽIDÉ, MUSLIMOVÉ...

JSME PROLETARIÁT! [GCI-ICG]

Zdroj překladu: <https://panopticon.blackblogs.org/2023/12/09/gci-ikg-wir-sind-weder-israelis-noch-palaestinenser-noch-juden-noch-moslems-wir-sind-das-proletariat/>

Tyto články vyšly v 50. čísle časopisu *Comunismo* v říjnu 2003, takže se nejedná o nový příspěvek. Mnohé z toho, co je v něm zmíněno, je však stále aktuální. Proti všem, kteří se v konfliktu Izrael – Palestina, stejně jako ve všech ostatních válkách, staví na stranu reakčních sil a frakcí kapitálu, říkáme, že konce všech válek na tomto světě může být dosažen pouze zničením kapitalismu, všech států-národů a patriarchátu.

Kapitalismus bez války neexistuje, nikdy neexistoval a nikdy existovat nebude. Chceme-li zabránit válkám, musíme zrušit kapitalismus. Jiná cesta ke světu bez válek neexistuje.

Abychom zničili kapitalismus, je nezbytné, aby se ta část této společnosti, která tvoří vykořisťované bytosti a která se projevuje jako živý rozpor s ekonomickou tyraní, konstitovala v jedinou revoluční třídu proti buržoazii, v jedinou stranu, která svou sílu strukturuje mimo všechna náboženství, všechny ideologie, všechny národnosti.

Internacionalismus je proletářskou odpovědí na snahy různých soupeřících kapitalistů podřít vykořisťované národní ekonomice a přimět je, aby se navzájem zabíjeli za prapory svých národů, regionů, národně osvobozenec-kých front, socialistických zemí, protiimperialistických front, utlačovaných národů... Východisko z rozporů, jimiž se kapitalismus snaží izolovat proletariát v parcelách, rozdělit ho na státy, spočívá v absolutním odmítnutí jakéhokoli zařazení do národního tábora.

Vykořisťování celého světa nemají žádný společný zájem s těmi, kdo je vykořisťují, a nic ve vnitroimperialistických rozporech nemůže odstranit zhoršení jejich situace jako vykořisťovaných. Nic ve vnitroimperialistických rozporech nemůže relativizovat jejich zájem na neúnavném boji proti kapitalistické třídě.

Aby buržoazie připoutala proletariát k vlasteneckým hodnotám, systematicky se uchyluje k ideologickým prostředkům (umělotinám), které mají dodat národní fikci konzistenci a které buržoazie prodává těm, jimž vládne. Buržoazní univerzitní výzkum vymýšlí pro národ prehistorický původ, „objevuje“ první obyvatele a rychle je přetváří v „národ“, který se snaží definovat prostřednictvím jazykového, kulturního a náboženského společenství. Jakmile jsou tyto

„kořeny“ definovány, historik přetváří určité aspekty třídního boje na „osvobozené boje“, vyzdvihuje místní hrdiny, kteří „padli za vlast“, kanonizuje utrpení takzvaných mučedníků, a tak je zrod národa ustanoven. Dějiny „národního konstituování“ jsou tak prostoupeny celou řadou legend, jejichž cílem je ospravedlnit národní mýtizaci, konstruovat jednotu, jejíž jedinou funkcí je ideologicky maskovat konstituování kapitálu jako státu a umožnit kapitalismu disponovat poslušným, domestikovaným proletariátem, který přijímá svůj stav ve jménu fiktivní jednoty mezi ním a těmi, kdo ho vykořisťují.

A ve hře na legendy platí, že čím více se nacionalistickým ideologům daří prezentovat svůj vlastenecký výtvar v podobě malé utlačované oběti, která hlasitě a mocně křičí proti útlaku konkurenční mocnosti, tím více se kapitalistickým agentům daří vepsat sociální rozpory do legendy národní ideologie a vytvořit kolem tohoto utlačovaného národa národní konsensus. „Útlak národa“ je nevyhnutelnou cestou, kterou se místní kapitalisté vydávají, aby pokračovali ve svých zločinech a uvěznili proletariát v národní obraně.

Ve skutečnosti neexistují ani „utlačované národy“, ani „utlačující národy“: existují pouze kapitalistické rozpory, které se všechny buržoazní frakce snaží zamaskovat, aby zakryly vykořisťování národní fikcí.

„Národ“ se stává velmi reálnou a materiální silou, když se mu podaří přimět celou občanskou společnost, včetně proletariátu, aby se nechala oklamat a bránila jeho špinavou vlajku, v jakémsi manželském svazku mezi proletáři a buržoazií, špinavém svazku, který umožňuje těm druhým vést ty první na porážku ve jménu obrany vlasti. Vlastenecká jednotu, nejjasnější a nejdůležitější zhmotnění národní ideologie, je rozhodující pro rozpoutání kapitalistických válek.

Bez ohledu na materiální sílu této národní fikce musíme mít v každém případě na paměti, že vykořisťování zůstávají konkrétně vystaveni policejní repressi, daním, útlaku, kretenizaci, práci, vydírání nadhodnotou... bez ohledu na to, v jaké zemi se nacházejí. Proletariát žádnou vlast nemá, jeho zájem spočívá ve sjednocení sil za jejími hranicemi, mimo a proti terénu, který různé buržoazní frakce vztyčují, aby vedly své kapitalistické boje. Vítězství komunistického projektu, který v sobě revoluční třída nosí, přímo závisí na její schopnosti prosadit se jako mezinárodní strana, jako nestátní, nenárodní síla. Tato pravda, kterou revolucionáři potvrzují od té doby, co existují námezdní dělníci, nebyla nikdy aktuálnější než dnes a obtížnost prosazení této perspektivy vede ke stále dramatičtější situacím.

To, co se dnes děje na Blízkém východě, je děsivým příkladem neměnné, zkažené jednoty kapitalismu a války i obtíží, na které proletariát naráží, když chce najít nezbytně internacionalistickou cestu boje za zničení tříd. Násilné rozpory způsobené touto situací všeobecné války však nutí proletáře v táborech hledat jiné cesty, než jsou ty, na kterých jsou uzavřeni. Tyto cesty vedou k přímému boji proti „vlastním“ vykořisťovatelům, k boji proti „vlastní“ buržoazii, aby nestříleli proti svým třídním bratrům, aby budovali sítě, které umožní vojákům obou táborů dezertovat, aby organizovali odpor proti „vlastním“ důstojníkům, proti „vlastnímu“ státu, aby odmítli jakoukoli válku. Jinými slovy, za organizaci revolučního defétismu.

V tomto článku chceme ukázat několik příkladů, které patří k této cestě, a zasadit je do historické perspektivy tím, že na konci článku znovu zveřejníme internacionalistický leták v jidiš, který šířili někteří revoluční bojovníci uprostřed „druhé světové války“, právě v okamžiku, kdy polarizace mezi fašismem a antifašismem ničila jakoukoli proletářskou jednotu. Tito revolucionáři odmítali antifašismus a jednostranné informování o zvěrstvech páchaných

fašistickými katy, aby bylo vynuceno spojení mezi židovskými proletáři a židovskou buržoazií. Po přetištění tohoto letáku zveřejňujeme několik historických poznámek o jeho autorech.

Ať už izraelské nebo palestinské, každé vlastenectví je vražedné.

Izrael, Palestina, každý den přináší své informace, některé nesnesitelnější než jiné. Pod užaslými zraky většiny lhostejných, téměř mlčících diváků, přesvědčených o své bezmoci, připravují média každodenní festival obrazů, které mají omámit veřejné mínění a umožňují nám „obdivovat“ nejnovější pokroky válečného umění téměř v přímém přenosu: Dům vyhozený do povětří výstřelem z vrtulníku, zavražděné dítě v náručí svého otce, zdravotní sestra sbírající ruce a nohy uprostřed pizzerie, žena oplakávající svou rodinu pohřbenou zaživa pod troskami, bojovník utopený zaživa v krvi... Jak dny plynou, politici a intelektuálové střídavě komentují každodenní masakry, každodenní bombardování, svévolné popravy, ničení domů a čtvrtí, masová zadržení, odstřelovače, kamikadze, tanky a vrtulníky, které jsou ve městech všude přítomné, a to prohlášeními, která jsou stejně trapná jako zbytečná. Tato vyjádření falešné bezútěšnosti nejsou jen prohlášením bezmoci, ale mají za cíl seznámit občana se společností, v níž jsou všechny oblasti života stále více militarizovány a v níž všude vládne teror.

Aby užitečný idiot sedící jako uhranutý u televize nebyl rušen, aby nemohl jednat a aby druhý den šel bez protestů do práce, jsou informace doplněny zprávami o mírovém úsilí, o vyslání zvláštních vyslanců, o hlasování, o rezolucích; jsou představeni nositelé Nobelovy ceny, zahraniční poslanci, evropští pacifisté na izraelských kontrolních stanovištích. Nakonec jsou všichni ujišťováni, že „pověřené“ osoby se problémem budou zabývat a udělají vše pro jeho vyřešení. To nepochybně umožňuje občanům přijímat druhý den stejné

krvavé obrazy, aniž by cítili potřebu reagovat. A proletáři, kteří si přesto kládou určité otázky, jsou ujišťováni, že nejsou schopni běh událostí změnit. Aby byli nuceni zůstat lhostejní k tomu, co prožívají jejich třídní bratři a sestry na Blízkém východě, jsou zaplavováni vysvětleními, která metodicky převádějí jakékoli úvahy o válce na otázku soupeřících národů nebo světských a neřešitelných náboženských konfliktů. Zprava i zleva jsou slyšet tvrzení, že jediným řešením je vytvoření palestinského státu, který bude mírově koexistovat se svým sousedem, státem Izrael. Maximum toho, čeho je demokratické myšlení schopno, se ukáže, když se zastaví u koncepcí nových hranic, organizace lepších policejních sil a definování nových podmínek vykořisťování, které vyplynou z nového poměru sil mezi státy.

Palestinský stát, izraelský národ, židovské a muslimské náboženství... to je ohnivý kruh, v němž se vládnoucí ideologie snaží uzavřít jakýkoli pokus o pochopení toho, co se děje, a nevyhnutelně, a to je v zájmu buržoazie, tlačí k polarizaci, k vymezení mezi těmi, kdo hájí „Izraelce“, a těmi, kdo hájí „Palestince“.

Nikdy se nezmiňuje existence protichůdných společenských zájmů, příslušnost k různým společenským třídám; nikdy se nezmiňuje, že například mezi vysoce postaveným politikem a vojákem, mezi obchodníkem se zbraněmi a nezaměstnaným, mezi palestinským bankéřem a mladíkem z Gazy, který hází kameny, existuje stejně hluboký antagonismus jako mezi dravcem a kořistí, po které touží. Ve světě, který vykreslují média, prostě žádné společenské třídy neexistují. Novináři záměrně ignorují cokoli, co by mohlo odlišit mladého izraelského záložníka katapultovaného na frontu od generála z povolání, který ho tam poslal jako potravu pro děla. Bez ohledu na to, zda je jeden nezaměstnaný a druhý významný akcionář, se nás obránci pořádku budou vždy snažit přesvědčit, že jsou to především Izraelci a/nebo Židé.

Stejně tak mladí studenti, kteří spáchají sebevraždu vyhozením autobusu do povětří, jsou spojováni jako Palestinci, jako muslimové, s dobře chráněnými molláhy, kteří je přesvědčili, že být mučedníkem je „dar od Alláha“ a nejrychlejší cesta do ráje.

Mocná demokratická realita permanentně vytváří a rozvíjí ideologii a metodicky proniká celým společenským prostorem do jeho nejskrytějších zákoutí, aby proletariát na všech úrovních asimilovala do „svého“ státu, utopila ho ve falešném národním společenství a rozpustila ho v lidu. Pojmy „palestinský lid“ a „izraelský lid“ dusí všechny třídní rozpory; zhmotňují rovnost světa zboží, světa, v němž neexistují ani bohatí, ani chudí, ani bankéři, ani uprchlíci, ani statkáři, ani zemědělstí dělníci, ale v němž převládá pouze společný zájem na obraně téhož státu.

Moc buržoazie lze měřit nejen podle toho, zda dokáže popřít svého proletářského protivníka, ale také podle toho, zda dokáže skrýt svou vlastní třídní existenci. Z tohoto důvodu a navíc i proto se vládnoucí ideologie vyhýbá zveřejňování dohod, které mezi sebou buržoazie uzavírá, když údajně vede válku proti sobě. Pokud jde o Blízký východ, není tedy důvod narušovat pevnost scénáře „nesmiřitelných národních nepřátel“ a ukazovat buržoazní zákulisí tohoto podvodu, zákulisí stmelené velkými obchodními, finančními a ekonomickými dohodami mezi „židy“ a „muslimy“, kteří údajně válčí. Záplava informací téměř systematicky zamlčuje vše, co by mohlo jakkoli naznačovat existenci těchto společných zájmů, které spojují izraelské a palestinské kapitalisty bez ohledu na jejich národnost.

Například když byla v Gaze zřízena Palestinská samospráva, novináři se snažili, aby nezazněla sebemenší narážka na významné monopolní ústupky schválené palestinským vedením ve prospěch izraelských společností.

Neobjevila se tak ani jediná zmínka o gigantických transakcích ve prospěch izraelských společností, které umožnily řadě vysoce postavených osobností palestinské exekutivy rychle se obohatit. Neříká se nic ani o palestinských osobnostech, které z chamtivosti a touhy po zisku spěchaly uložit své dividendy na bankovní účty státu Izrael. Protože nic z toho neodpovídá vzorcům stanoveným převládající ideologií, média to bez skrupulí zamlčují. Ať už jde o Izraelce, nebo Palestince, realita ukazuje, že kapitalisté nemají jinou vlast než tu, která jim přináší největší zisk, a že jim nedělá problém vykořisťovat své krajany na jedné či druhé straně hranice tím, že s nimi vesele podepisují smlouvy. Už jen odhalení těchto skutečností by mohlo odhalit skutečné třídní rozpory a ukázat základní funkci, kterou vlastenectví v kapitalistické organizaci společnosti plní, totiž zakrýt sociální antagonismus. Proto tato fakta z úst novinářů mainstreamových médií nezazní. Ti jsou dobrými strážci společenského řádu.

Tváří v tvář chaotické situaci v tomto regionu a působivému ideologickému kordonu chceme v následujících řádcích připomenout, že válku na Blízkém východě, stejně jako všude na světě, může odstranit pouze cesta proletářského boje a že tato cesta nevyhnutelně vede přes jasný a definitivní rozchod s národní jednotou, kterou se každý stát snaží reprodukovat. Roztržky, které proletariát v Palestině učinil, a odhodlání, s nímž nadále vystupuje proti buržoaznímu terorismu, jsou důležitým krokem tímto směrem.

Rozchod se sociálním smírem v Palestině a odpor proti nacionalistické a náboženské rekuperaci

Kontinuita boje proti všem státům, který proletariát v Palestině vede již mnoho let, je příkladná. Má své kořeny v neúnosné situaci, která mu byla vnučena. Proletáři, z nichž většina je uvězněna v koncentračních táborech, jako je

ten v Gaze, mohou existovat pouze jako průmyslová rezervní armáda, nevyčerpatelný zdroj pracovních sil, které palestinská a izraelská buržoazie využívá podle potřeby. Tato koncentrace většinou nezaměstnaných proletářů, kteří jsou nuceni přijmout jakoukoli práci kvůli obrovským obtížím s přežitím v táborech, umožňuje buržoazii na obou stranách hranice udržovat všeobecný tlak na mzdy. Tato skutečnost dává izraelské armádě dvojí roli: okupační armády a skutečné regionální policie, která místní buržoazii zaručuje zachování stávajících podmínek vykořisťování.

Tváří v tvář těmto extrémním podmínkám vykořisťování, tváří v tvář obzvláště násilné represi, která je nezbytná k udržení těchto podmínek, vede proletariát neúnavný boj, především proti izraelské armádě, která je před nimi přímým nepřítelem, která ničí jejich domovy, ponižuje proletáře, denně je vraždí, ale také proti státu a palestinské policii, proti všem silám, které se staví proti jejich boji.

V tomto krátkém textu, jehož cílem je upozornit na některé akce, které jsou v perspektivě internacionalistické a defétistické revoluční reakce, se nebude zabývat historií četných bojů, které charakterizují proletářskou bojovou sílu v Palestině, zejména od vzniku oficiálního palestinského státu. Kromě neustálého odporu proti agresi izraelské policie a vojáků se krátce zmíníme o násilných střetech s palestinskou policií, o útocích na věznice, o propouštění vězňů, které oba státy (izraelský i palestinský) označily za teroristy, o útocích na policejní stanice, o všeobecných povstáních v různých oblastech... To jsou příklady praxe, která je namířena proti hranicím, vlajkám a zájmům místního národa.

Nedávná vlna povstání v Gaze, na Západním břehu Jordánu a jinde, kterou vyvolalo společné založení nového palestinského státu státem Izrael a Orga-

nizací pro osvobození Palestiny (OOP), byla obzvláště významná. Svědčí o masivním rozchodu se sociální pacifikací, kterou provádí palestinský stát, jeho šéfové a mučící policie. Od mezinárodního rozhodnutí oficiálně uznat existenci palestinského státu vypuklo na okupovaných územích několik intifád⁽¹⁾, které ukazují, jak neochotně proletariát v regionu přijímá „novou“ realitu, kterou mu chce vnutit vládnoucí třída.

Takto reagovali proletáři nacpaní v Gaze, jakmile viděli, že nový palestinský stát přijímá řadu opatření ve prospěch hromadění bohatých obchodníků, bankéřů a dalších „tříhvězdičkových“ OOP, kteří mohou náhle ještě více zbohatnout: Podpora představitelů velkých klanů, přidělování ministerských postů vlastníkům půdy, vznik kasty dobře placených palestinských úředníků, kteří jsou dobře ubytováni a jezdí v nádherných nových vozech... Jinými slovy, v Palestině se stalo totéž co ve východní Evropě po „pádu zdi“: buržoazie se zviditelnila a bída se stala ještě zjevnější. Jako každá kapitalistická logika měly být peníze z grantů použity na „stimulaci iniciativy a soukromých investic“, což znamenalo, že palestinstí podnikatelé, jako jsou Muwattaninové, bohaté rodiny původem z Palestiny a všichni ti, kterým se podařilo během okupace nashromáždit kapitál, byli obzvláště zvýhodněni a že bylo finančně podporováno usazování palestinských podnikatelů z diaspory, kteří chtěli investovat vedle jiného zahraničního kapitálu. Kromě toho byly mezinárodní dary použity především na výstavbu výškových budov v centru Gazy, jejichž byty stály 45 000 až 60 000 dolarů. Je třeba poznamenat, že tyto ceny jsou na poměry regionu extrémně vysoké, i když jsou levnější než luxusní byty, v nichž bydlí vrcholní představitelé palestinské samosprávy.⁽²⁾

Uprchlíci, dělníci a nezaměstnaní na Západním břehu Jordánu a v pásnu Gazy mají jen málo důvodů k oslavám vzniku nového palestinského státu. Jak si v praxi trpce uvědomují, prostor, který mají k dispozici, je omezen nejen

izraelskými elektrickými ploty chránícími osadníky, ale také limity danými rozvojovými potřebami palestinských kapitalistů. Jak píše jeden z novinářů o omezeném prostoru, který mají uprchlíci v Gaze k dispozici: *„Tábor Khân Yunis nemůže být rozšířen směrem na západ, a to ani dočasně, kvůli osadám, které ho obklopují. Tábor v Šátí měl malou rezervu na severu, ale palestinská samospráva raději přidělila tuto cennou státní půdu soukromému projektu na výstavbu luxusního hotelu.“* Tento mizerný prostor ponechaný uprchlíkům je názorným příkladem toho, jak proletariát zasahuje do prognóz kapitalistických plánů expanze, ať už izraelských, nebo palestinských. *„Proč jsou pláže zavřené“*, ptá se palestinský uprchlík v roce 1996, *„moře je jediné místo, kde se dá trochu zapomenout. Tady se staví hotel, tam důstojnický klub a mezi tím je Arafatův kabinet. A na jihu i na severu jsou židovské kolonie.“* Proletáři, kteří si mysleli, že pod prapory „palestinského národního osvobození“ bojují za kus země, jsou stále ve stejném pekelném zajetí: jediný domov, který jim nový palestinský stát poskytuje, je mezi elektrickými ploty židovských kolonií a palestinskými luxusními hotely.

Dalším příkladem zájmu palestinského státu o své proletářské „krajany“ je mlčení, které během jednání o mírových dohodách panovalo v otázce 11 000 proletářských Palestinců vězněných státem Izrael. Zpočátku se na otázku vězňů jednoduše „zapomnělo“. Po sérii násilných protestních demonstrací byl tento bod zahrnut do káhirských dohod z roku 1994, ale ani v případě vězňů se nic nedělo. Hišám Abdel Razeq, hlavní palestinský vyjednaváč v otázce vězňů, vyjadřuje své zklamání: *„Nemohu jim [vězňům] dát platné vysvětlení, proč jsou stále ve vězení. [...] Mají dojem, že je jejich vůdci opustili na bojišti. Vězni si nikdy nepředstavovali, že přijde den, kdy je palestinští ministři navštíví ve vězení.“*⁽³⁾

Konkrétně znamenalo vytvoření nového národního státu jasné zhoršení již

tak bídných životních podmínek proletariátu. V roce 1996 vzrostla míra nezaměstnanosti během šesti měsíců o 8,2 % na 39,2 %, zatímco v roce 1995 přišli obyvatelé Gazy, kteří měli to „štěstí“, že měli práci v pásmu Gazy, o 9,6 % mzdy a ti, kteří byli zaměstnáni v Izraeli, o 16 %.(4) Mezitím se kapitalistická třída obohacovala na základě smluv uzavřených s různými izraelskými společnostmi.

Z dohod z Osla však neměli prospěch jen obchodníci, ale také palestinský stát, který díky těmto dohodám mohl rozšířit své policejní síly. Je jen přirozené, že perspektiva rozšíření kapitalistického obchodu jde ruku v ruce se zpřísněním represe. Připomeňme si, že od roku 1994, kdy palestinská policie zahájila svou činnost, nepřestala věznit lidi a používat mučení jako prostředek represe a sociálního teroru.(5) Aby splnil svůj slib Rabinovi, že bude bojovat proti terorismu, zřídil Arafat od února 1995 Nejvyšší vojenský soud pro státní bezpečnost, který provádí řadu nočních zkrácených soudních procesů. V roce 1996 palestinské bezpečnostní složky neváhaly popravovat „aktivisty“ a do roku 1997 bylo ve věznicích nového palestinského státu zabito asi dvacet lidí.

Káhirská dohoda mezi Izraelem a Palestinou z roku 1994 počítala s vysláním 9 000 vojáků, z toho 7 000 příslušníků Palestinské osvobozené armády, do Gazy a Jericha. Již o dva roky později čítaly palestinské policejní síly 21 000 příslušníků a tento počet se neustále zvyšoval. Palestinská policie se rychle stala nejdůležitější organizací a zdrojem příjmů v pásmu Gazy. K obecným bezpečnostním, vyšetřovacím a civilním silám, které byly stanoveny v dohodách, postupně přibýly *Preventivní bezpečnostní síly*, které jsou mimo jiné zodpovědné za kontrolu vstupu Palestinců do Izraele – což dříve vykonávali pouze izraelští vojáci – a dále *Vojenská policie*, *Prezidentská stráž*, *Síly 17* a *Síly 87* pro „zvláštní operace“ a *Pohraniční policie*. Každá bezpečnostní divize

má vlastní věznice (v roce 1996 jich bylo jen v pásmu Gazy 24), vlastní vyšetřovatele, vlastní *esprit de corps*.

Každý obyvatel Gazy může být opakovaně zatčen různými bezpečnostními službami. Některým disidentům Hamásu bylo také navrženo, aby vstoupili do policejního sboru a vytvořili „mravnostní oddělení“ odpovědné za boj proti prostituci, konzumaci alkoholu atd.; někteří z nich okamžitě získali hodnost policisty a odpovídající plat. Zkrátka, proletářům netrvalo dlouho, než si uvědomili, že v Gaze připadá na každých padesát obyvatel jeden policista/voják.⁽⁶⁾ Izraelská armáda si samozřejmě toto „porušení“ Káhirské dohody nevyčítala, protože vroucně doufala, že palestinská policie, kterou částečně sama vytvořila, ji bude schopna v represivním úkolu nahradit. Typickým příkladem této šťastné policejní spolupráce bylo předání úkolu kontrolovat palestinské dělníky vstupující do Izraele na známém kontrolním stanovišti Erez palestinským milicionářům (vojákům/policistům).

„Palestinská policie měla za úkol propašovat dělníky přes řadu rozmístěných zátarasů na hranici. Dokonce i izraelští vojáci museli přiznat, že pro ně bylo velmi obtížné plnit požadavky těch, kteří se snažili vstoupit bez povolení. Proto vznikl nápad ušetřit Izraelcům tuto únavnou práci a přenést ji na palestinskou policii. [...] Netrvalo dlouho a obyvatelé Rafáhu se trpce vysmívali sedmi palestinským zátarasům, kterými museli projít, než se dostali k izraelskému kontrolnímu stanovišti.⁽⁷⁾

Izraelská policie, stejně jako všechny pořádkové síly na světě, dobře věděla, že místní policie („de proximité“, jak zní dnešní francouzský republikánský eufemismus pro jejich policii v dělnické čtvrti) je mnohem přijatelnější než okupační armáda, než „cizí“ vojsko. Odmítnutí sociálního smíru, jak ukázaly následné intifády, však částečně zničilo milostný vztah mezi palestinskou

a izraelskou policií.⁽⁸⁾ Palestinskému státu, který je zcela zdrčen a není schopen udržet pořádek, nezbyvá než vrátit svého „pána“, jeho referenci v oblasti represe: izraelskou armádu, která opět zasáhne tím, že zaujme pozice v samozvaných autonomních městech, zatkne a/nebo zavraždí militanty a potlačí jakýkoli projev proletářského hněvu.

Palestinský stát, po tolika letech policejních kontrol, zatýkání a mučení téměř zcela zdiskreditovaný, neměl jiné řešení než znovu hrát na kartu „opozice vůči Izraeli“. Bohatí palestínští podnikatelé a politici ze zahraničí, kteří si sotva stačili v Gaze postavit luxusní čtvrť, obvinili stát Izrael z porušování uzavřených dohod a odsoudili novou agresí. Aby jako kapitalisté „méně mocní než jejich izraelští soupeři“ nebyli házeni do jednoho pytle se „sionistickým nepřítelem“, vyslali své milicionáře a vojáky, aby se vmísili mezi mladé proletáře a vystřelili pár kulek na izraelské tanky, čímž vytvořili alibi pro novou a špinavou národní jednotu.

Protiizraelský diskurz však může OOP a palestinské vedení pouze chránit před hněvem lidí, které utlačuje. Jásir Arafat si potřásl rukou s mnoha izraelskými politiky, spolupracoval se svým takzvaným nepřítelem při budování místní policie, dovolil a dokonce podporoval represe a mučení, věznil ty, které si vyžádal stát Izrael, předával státu Izrael palestinské vězně... Palestinský stát však samozřejmě i nadále hraje na kartu „izraelského nepřítele“, aby obnovil vnitřní národní jednotu a skryl represivní roli, kterou již léta hraje ve dvojici se státem Izrael. Ale to nestačí; vlastenecká jednota, k níž OOP vyzývá, zůstává tváří v tvář procesu autonomizace, k němuž velká část proletariátu v Palestině tíhne, velmi křehká, i když přebírá její dezorganizující funkci.

Zvráceným důsledkem diskreditace OOP a Jásira Arafata je samozřejmě posílení jiných nacionalistických a náboženských skupin, jako je *Hamás* nebo *Is-*

lámský džihád, kterým se podařilo obnovit bojovnost projevující se na „okupovaných územích“ a využít ji ve vlastních sítích. Tyto skupiny nesmírně těží ze zoufalé situace, v níž se palestínští proletáři nacházejí, drceni obrovskou izraelskou válečnou mašinérií a denně konfrontováni se ztrátou přítele, příbuzného, souseda. Celá věda islámských skupin je založena na přeměně nenávisti proletáře vůči válce vedené proti němu (nenávisti i vůči jeho přímému nepříteli, který na něj střílí!) ve vražednou agresivitu proti „Židům“ samotným.

Stejně jako ve Francii v letech 1940-1945, kdy se odstřelovači a partyzáni „komunistické“ strany pokoušeli zlikvidovat protikapitalistický boj slavným heslem „A chacun son boche!“ („Každému jeho Němce!“), dnes se skupiny jako Hamás a další chlubí zoufalstvím těch, kteří už nemají co ztratit, a svůj hněv zaměřují proti „Židům“ „bezbožníkům“ „ateistům“. Tyto palestínské bandy, ať už nacionalistické nebo náboženské, plní sociální funkci: násilné odmítání sociálních podmínek vnucených proletářům v Palestině se mění v pouhou válku národa proti národu a nesmiřitelné oběti války v přesvědčené vrahy „nepřátel národa“.

Úspěch mučedníků je však relativní. Mnoho příbuzných mladých proletářů, kteří byli posláni na jatka, se staví proti velitelům. V izraelském televizním pořadu určeném rodinám palestínských bojovníků uvězněných nebo zabitých při sebevražedných atentátech jeden otec a matka zvolali: „*Ať molláhové, kteří umučili mého syna, najdou sami smrt!*“ Tato vzpoura proti využívání proletářů jako potravy pro děla je nepochybně mnohem rozšířenější, než by se mohlo zdát z oficiální propagandy. Na druhou stranu si celkovou ochotu bojovat v Palestině tyto nacionalistické nebo náboženské struktury nepřivlastňují; několik militantních skupin se nadále strukturuje autonomně a vyhýbá se nacionalistickému a antisemitskému přivlastňování.

Ve skutečnosti existuje všeobecná ochota bojovat mezi proletariátem, který pravidelně vyjadřuje touhu po autonomii, a to jak vůči palestinské samosprávě, tak vůči islámským skupinám. Například v říjnu 2002 chtěl jeden proletář pomstít svého bratra, který byl zabit pořádkovou policií během protiarabské demonstrace, tím, že popraví šéfa této represivní policejní jednotky. Palestínští milicionáři se ho vydali hledat, ale nepodařilo se jim ho zatknout, protože obyvatelé čtvrti, kde žil, dělali vše pro to, aby zabránili jeho zatčení, skrývali ho a bránili ze všech sil, dokonce útočili na policejní vozidla. Palestinská samospráva tyto incidenty připsala Hamásu, ale obyvatelé dotyčné čtvrti toto obvinění výslovně popřeli.⁽⁹⁾ Tato situace není v žádném případě výjimečná; podobných situací, kdy nutnost jednat tak, aby se odlišil od všech svých nepřátel, nutí proletariát spoléhat se pouze na vlastní síly, se objevuje stále více.

V množení těchto aktů odporu a v rozšiřování politické autonomie, které z toho vyplývá, je nepochybně možné rozvíjet antikapitalistickou, a tedy internacionalistickou odpověď, kterou proletariát postaví proti všem krutým podmínkám, jimž je vystaven. Odpověď založenou na třídní, a nikoliv národnostní diferenciaci; odpověď, která zohlední naprostý protiklad mezi vojáky a důstojníky, mezi dělníky a šéfy, mezi proletáři a buržoazií; odpověď, která podnítlí a povzbudí existující rozpory a která přiměje proletáře s uniformou izraelské armády, aby se poznali v sociálním boji svých bratrů v Palestině, a nikoliv ve vražedných rozkazech svých důstojníků. Odpověď, která především vymezí program tím, že z našich řad vyloučí falešné přátele proletariátu, všechny ty, kteří se snaží třídní boj přeměnit v národnostní nebo náboženský boj za nový stát, nový kapitalistický prostor lépe přizpůsobený jejich potřebám.

Je jasné, že cesta internacionalismu v Palestině je dnes bezprostřední reakcí na ponižování a mučení. Nejde o to blaženě čekat, až se internacionalistická

solidarita spontánně vynoří z myslí vraždících izraelských vojáků. Právě přímá akce proletářů v Palestině proti izraelským vojákům, kteří na ně střílejí, vězní je v táborech a mučí, je nejsilnějším podnětem pro vojáky v druhém táboře, aby se rozešli s národní jednotou a povstali proti svým důstojníkům.

Tato přímá akce proletariátu má dnes nepochybně různé formy, více či méně zmatené, více či méně cílené. Osadníci a izraelská armáda jsou pro odpůrce vojenského teroru jednoznačně terčem prvního řádu, ale je zřejmé, že zoufalá situace, v níž se proletariát nachází, uvězněný v táborech tváří v tvář systematickému vyvražďování svých dětí, příbuzných, přátel, kamarádů, vystupňuje jeho hlubokou potřebu zasáhnout nepřítele do té míry, že cíl, na který se má zaměřit, a metoda, kterou má použít, se někdy stávají rozmazanými a nejasnými.⁽¹⁰⁾

Rádi bychom zde však zdůraznili pokrytectví a cynismus těch, kteří patří k proletářům, kteří se snaží vzdorovat a přelévají své zoufalství do víceméně sebevražedných akcí, a třídního nepřítele, který má podobu odhodlaných, dokonale vycvičených a přežraných vrahů, kteří neváhají střílet do dětí svíraných v náručí rodičů, likvidovat raněné převážené v sanitkách, pohřbívat zaživa obyvatele, kteří nechtějí opustit své domovy, střílet rakety na budovy plné proletářů...

Jak cynická musí být mezinárodní buržoazie, když se snaží označit několik reakcí táborového proletariátu za „terorismus“ a akce vojáků, kteří demolují domy, vězní a mučí lidi nebo přímo bombardují obyvatelstvo v uprchlických táborech, za „protiteroristické“, jako nedávno v Rafáhu a Chán Júnisu, nejchudších oblastech všech palestinských území. Jak srovnatelný je teror, který tyto vojáci šíří, když se zaměřují na nádrže s vodou na střechách, rozbíjejí pažbami pušek vchodové dveře, aby terorizovali děti, pod sebemenší záminkou

zabavují občanské průkazy a bijí vězně tlustými elektrickými kabely? Jak se to dá srovnat se situací v táborech, kde je pouhý pohyb proletáře z jednoho města do druhého, z jedné vesnice do druhé, vystaven nekonečné šikaně? Nemluvě o každodenním ponižování: pohraničník, který hodí na zem stánek malého obchodníka s rajčaty, vojáci, kteří odhazují odpadky v obydlených čtvrtích, úředníci, kteří kvůli jednomu či dvěma nezaplaceným účtům odpojí elektřinu celým čtvrtím... Izraelští váleční štváči dobře vědí, že válka se vyhrává odrazováním nepřítele, tím spíše, když nepřítel působí na sociálním, nikoli národním území, a proto armáda záměrně vraždí tak velké množství civilistů, dětí, dělníků... což jsou zločiny, u kterých se tváří, jako by šlo strašlivé omyly.

(11) Studie izraelsko-palestinské organizace *Lékaři za lidská práva (PHR)* ukazuje, že během pěti let první intifády bylo každých čtrnáct dnů střeleno do hlavy dítě mladší šesti let. Nedávno jeden izraelský armádní odstřelovač řekl novináři, že má rozkaz střílet děti starší dvanácti let, které vypadají nebezpečně.**(12)**

Můžeme ještě vážně mluvit o špatném chování?

Jaké je to pokrytectví odvolávat se na „terorismus“, aby se diskvalifikovalo těch několik proletářských kulek, které v reakci na tento teror zasáhnou svůj cíl! Jaká zlověstná komedie, když se mluví o „boji proti terorismu“, aby se popsaly triky izraelských osadníků, organizovaných ve skutečných eskadrách smrti, kteří neváhají vraždit neozbrojené proletáře, mučit a zabíjet své vězně pod laskavým dohledem a s požehnáním armády!

Proletáři v Palestině se vydávají cestou revolučního defétismu tím, že neposlouchají „svou“ buržoazii, odmítají sociální smír a životní podmínky, které jsou jim vnucovány, a jednájí s třídní samostatností. Svým jednáním povzbuzují a v praxi stimulují proletáře v Izraeli, aby neposlouchali ani své vlastní

vůdce, což je první etapa, která umožní vznik internacionalistického společenství boje, v němž se potvrdí boj proti buržoazii obou táborů, proti armádám obou stran, proti kapitalistům každé země.

Zlomy v národní jednotě Státu Izrael

Diskreditace oficiálních palestinských vůdců, odmítnutí sociálního míru v Palestině a ochota proletariátu bojovat proti izraelskému četnictvu nezabránilo tomu, aby situace proletariátu na okupovaných územích zůstala hrozná, a to jak kvůli politice palestinských vůdců, tak kvůli politice teroru státu Izrael. Po obnovení nové intifády v Palestině v září 2000 se toto území stalo dějištěm téměř každodenních masakrů. Masakrů, které vyjadřují obrovskou nerovnováhu vojenských sil ve prospěch izraelské armády, jak ukazuje střízlivé počítání mrtvých na obou stranách: od září 2000 zahynulo asi 1 800 lidí na palestinské straně a 600 na izraelské straně.⁽¹³⁾

Tato vojenská síla má svůj původ v neutuchající podpoře, které se státu Izrael dostává ze západního tábora a zejména ze Spojených států, podpoře, která přímo souvisí s hlavní funkcí, jež je mu přisuzována: všeobecné potlačování proletariátu nejen v Palestině a Izraeli, ale v celém regionu, který je známý svými sociálními nepokoji.

Funkce četníka, která je přisuzována izraelskému státu, tj. potlačování jakéhokoli sociálního hnutí v regionu, umožňuje západní buržoazii na místní i mezinárodní úrovni využívat ropné zdroje Blízkého východu, které jsou životně důležité pro mezinárodní průmysl, v zájmu relativního sociálního smíru.⁽¹⁴⁾

Údaje o finanční podpoře Západu jsou odrazem imperialistických zájmů soustředěných v regionu. Od roku 1984 činí roční oficiální pomoc americké buržoazie jen státu Izrael celkem 3 miliardy dolarů, které se dělí na 40 % eko-

nomické a 60 % vojenské podpory. Připočteme-li k této částce další 2 miliardy dolarů nepřímé pomoci (různé speciální vojenské programy, vojenská podpora ministerstva obrany, nevyzvednuté záruky...), dojdeme k roční částce kolem 5 miliard dolarů, což odpovídá přibližně třetině rozpočtu zahraniční pomoci USA. (15)

Pokud však pomineme přímou vojenskou pomoc Západu, na čem je založena rovnováha sil, která je tak příznivá pro stát Izrael? Jako ve všech válkách je založena především na síle národní jednoty, jednoty, která přesahuje hranice oficiálního státu a která, podněcována mezinárodními protiteroristickými kampaněmi, šušká, že „i Izrael má plné právo bránit se proti terorismu“, což je právo, které uznává i palestinský stát. Boj „proti terorismu“ je vstupní branou k represím, je skutečným oprávněním zabíjet na mezinárodní úrovni, které udělují všechny strany, jež trvale podporují represe prováděné izraelským státem, zejména USA a evropské státy.

Mezinárodní podpora represivní role státu Izrael v regionu zjevně činí tuto národní jednotu nezbytnou. Tuto jednotu, která je organizována zejména kolem armády: všudypřítomná militarizace, extrémně dlouhá a vysoce ceněná vojenská služba, ospravedlňování role Tsahal jako ochránce, budování předsudků ve prospěch vojáků, militarizovaná ekonomika, militarizované obyvatelstvo, gigantický vojenský rozpočet?

Proletariát v Izraeli bohužel tuto supermilitarizovanou situaci příliš nezpochybňuje, a to navzdory vývoji, který boj v Palestině nabral a stále nabývá. Konkrétně opakovaná povstání na Západním břehu Jordánu a v pásmu Gazy nezabránila proletářům v Izraeli, aby zaujali provinilý postoj tváří v tvář masakrům páchaným izraelskou armádou, pokud se jednoduše nevrhli na plány izraelské buržoazie na potlačení postupných intifád. Nutno podotknout, že

proletáři v Izraeli většinou nedělali nic jiného, než že reprodukovali ideologii třídního nepřítele, což mělo obzvlášť závažné důsledky pro jejich třídní bratry a sestry v kontextu sociálních konfliktů v Palestině.

Zdůvodnění akcí izraelské armády se zakládají na různých ideologiích v závislosti na frakcích, které je hájí: rabíni žehnají zbraním používaným k vraždění Palestinců ve jménu „boje proti zlu“, zatímco sekularisté v čele s nositelem Nobelovy ceny míru Šimonem Peresem stigmatizují „boj proti terorismu“; Všichni se však hlásí k „vlasti“, ve skutečnosti k „mateřské armádě“, která se již nenazývá „armádou“, ale přezdívkou Tsahal, jako by ji chtěli odlišit od ostatních armád, aby jí dodali ochranný a laskavý charakter vůči těmto vrahům!

Všem těmto vysvětlením ničivé války vedené izraelským státem je společné, že v tomto mystickém ospravedlnění historického utrpení „židovského národa“ vidí nezpochybnitelnou záruku platnosti současných represivních opatření. Jako všude, ale v tomto případě s mnohem větší razancí, stát vnucuje hluboké ospravedlnění své existence směsicí ideologií a náboženství, které brání jakékoli reakci, jakémukoli zpochybnění oficiální verze důvodů jeho jednání. „Holokaust je v Izraeli novým státním náboženstvím,“ prohlásil jeden izraelský židovský umělec, když vysvětloval obtížnost formulace jakékoli kritiky tohoto státu.⁽¹⁶⁾

Opakováním stejných ospravedlnění jako ve většině válek západního tábora v posledních desetiletích legitimizuje stát Izrael teror, který v současnosti rozsévá s postupem své armády tím, že mluví o údajné propasti, která odděluje jeho vlastní zločiny od zvěrstev spáchaných poraženým táborem, německým státem, na židovském proletariátu během tzv. druhé světové války. Tato chatrná srovnání rozsahu kapitalistických zvěrstev jsou kromě toho, co za-

krývají (17), základem velkého národního konsensu, v němž jakékoli zpochybňování místního státního terorismu naráží na mimořádné dogma, že „neexistuje utrpení způsobené komukoli, které by se dalo srovnat s pronásledováním židovského národa za nacismu”. Student telavivské univerzity, který vede kampaň proti válce vedené státem Izrael, nedávno odsoudil cynismus této neúprosné argumentace, kterou označil za „logiku Osvětlení”:

„Zde je logika Osvětlení v kostce. Ramalláh není Osvětlení, Izrael není Třetí říše. Nemáme vyhlazovací tábory a nezmasakrovali jsme třetinu palestinského obyvatelstva v plynových komorách. Takže to, co děláme, je správné. Můžeme okupovaná území potřísnit slzným plynem a krví, můžeme vraždit a zraňovat, mučit, vyhrožovat a vyvlastňovat, můžeme miliony lidí ohradit elektrickými ploty a tanky v maličkých enklávách, můžeme je denně obléhat a bombardovat, můžeme posílat ženy do nemocnice v řadách a můžeme střílet i na sanitky, protože dokud zůstaneme bytí jen deset centimetrů pod zvěrstvy nacistického Německa, bude všechno lepší a lepší, a neopovažujte se to srovnávat. Někdy se říká, že nejlepší je přítel dobrého. Izrael ukazuje, že to nejhorší je nejlepším přítelem zla. A Adolfu Hitlerovi patří velký dík za to, že nastavil tak bezkonkurenční měřítko.” (18)

Tyto poznámky nejsou z proletářského hlediska, ale vysloužily si od svého autora celou řadu výhrůžek a zastrašování, které potvrzují železnou logiku, jíž musí naše třída čelit při každé sebemenší kritice státu Izrael. Útočit na náboženství holocaustu v Izraeli je ještě horší než zpochybňovat demokratický fundamentalismus v západní Evropě. Když například vidíte, jak je každá reakce, která se chce vymanit z parlamentarismu (19), diskvalifikována jako „filosofická”, dokážete si představit, jaký teror musí pro proletáře v Izraeli znamenat kritika náboženství tamního státu, což samozřejmě neomlouvá nedostatek praktické solidarity tohoto proletáře s jeho bratrem v Palestině.

Nemluvě o kritice armády a všech odpůrců všeobecné branné povinnosti. Odmítnutí vojenské služby z důvodu svědomí je považováno za trestný čin, zejména v době války, a je klasifikováno jako „vlastizrada”.⁽²⁰⁾ Pacifismus nabývá v Izraeli dalších rozměrů; distribuce pouhého letáku vyzývajícího k ukončení války nebo odporu proti rozšiřování osad se rovná ohrožení vlastního života tváří v tvář bojovníkům Kachu nebo osadníkům.

Na tomto základě je národní jednota v Izraeli velmi silná, a jak jsme již zdůraznili, proletariát je v ní prakticky rozpuštěn. O to zajímavější je několik trhlin v místním společenském řádu, které byly v poslední době zaznamenány: trhliny, které vycházejí od izraelských vojáků a které se zřejmě šíří do dalších sektorů.

Dne 26. ledna 2002, 53 důstojníků a vojáků v záloze izraelské armády veřejně prohlásilo, že odmítají „*bojovat v této válce za mír osad [...], bojovat na okupovaných územích s cílem ovládnout, vyhnat, vyhladovět a ponižít celý národ*”. Výzva byla zveřejněna v izraelském deníku *Haaretz*.

Nejedná se o první takovou reakci. V srpnu 2001 oznámilo 62 studentů své rozhodnutí nereagovat na případné vyslání na okupovaná území z politických důvodů. Tato nová reakce, zveřejněná v izraelských novinách jako inzerát a podepsaná přímo sloužícími vojenskými důstojníky, však vynesla na světlo skutečnost, která je obvykle pečlivě utajována.

Stejně jako 53 signatářů tak od začátku nové intifády v září 2000 více než 400 izraelských záložníků nebo vojáků veřejně prohlásilo, že odmítají bojovat na „okupovaných územích”, a 40 jich bylo za to uvězněno. Osmnáctiletý Yair Hilu byl nedávno odsouzen za odmítnutí vojenské služby „v této násilnické entitě, kterou je armáda”, jak sám říká. Je tedy obtížné určit přesný počet proletářů, kteří se staví proti válce, ale na základě odhadů samotné armády lze předpo-

kládat, že na každého člověka, který veřejně vyjádřil své odmítnutí sloužit státu, připadá osm nebo devět vojáků, kteří zaujmají stejný postoj, aniž by se odvážili přímo konfrontovat své nadřízené. Během první intifády v letech 1987 až 1991 více než 2 500 vojáků jasně odmítlo odejít na smluvené místo určení: Západní břeh Jordánu a Gazu. Na základě výše uvedených výpočtů by to znamenalo, že vojáků, kteří odmítli jít na frontu a byli tak či onak konfrontováni se státní represí, bylo přibližně 20 000.

Izraelská armáda tuto skutečnost relativizuje a navzdory svědectvím a rostoucímu počtu prohlášení v tomto smyslu stále opakuje, že „morálka je dobrá“ a že „vojáci jsou motivovaní“. Reakce státu však nenechávají nikoho na pochybách o obavách, že neposlušnost je generalizována. Zjevným příznakem toho je, že se izraelské vojenské orgány systematicky vyhýbají zavírání nepoddajných osob do věznic a otevřeně je z toho obviňují. Právě proto, aby se zabránilo rozdmýchávání válečného odporu, jsou odpůrci často obviňováni z jiného trestného činu. Na druhou stranu ti, kteří se zcela zjevně postavili na odpor proti státu, mají nárok na obzvláště ponižující zacházení kvůli svému obecnému odmítání systému, aby šli příkladem a odradili další nepoddajné. Dalším příznakem je výslovný zákaz všem zahraničním novinářům používat jiné než oficiální informace poskytované izraelskou armádou.

Toto rozhodnutí bylo přijato poté, co několik odvedenců, s nimiž byly vedeny rozhovory přímo na bojišti, vyjádřilo na kameru své zmatení a nepochopení cílů těchto bojů. Teror sociální neposlušnosti proletariátu však nabyl ještě zřetelnější podoby po přijetí úsporného plánu, který Šaron předložil 22. května 2002 a který předpokládal snížení příspěvků rodinám, jejichž synové nastoupili vojenskou službu. Cílem tohoto opatření je jednoznačně bezpodmínečná národní jednota ve vztahu k válce vedené Státem Izrael.

Ve skutečnosti jde o to, aby se zabránilo jakékoli podpoře těch, kteří jsou označováni za „sabotéry morálky národa“. Skutečným problémem izraelské buržoazie je dnes zabránit tomu, aby se problémy nastolené proletáři, kterým je uniforma vnucena, proměnily v sociální a revoluční reakci proletariátu jako celku. Tyto reakce proletářů v Izraeli na válku, jakkoli jsou rozporuplné a roztržité, nepochybně obsahují zárodky sociální polarizace, která může válku mezi izraelským a palestinským státem proměnit v třídní konfrontaci, konfrontaci mezi obránci národa a kapitalismu na jedné straně a na straně druhé sociální třídou, která si začíná uvědomovat, že obrana národa, k níž je nucena, slouží pouze zájmům těch, kteří ji vykořisťují.

Pro ilustraci tohoto zárodku společenské polarizace si stačí přečíst první výzvu 53 izraelských vojáků, aby nebojovali „na okupovaných územích“, a reakce, které vyvolala. Stačí, když se na text podíváme, a vidíme, že obsahuje velké množství slabých míst. Signatáři ospravedlňují oběti, které v minulosti přinesli ve prospěch Státu Izrael, berou bezpečnost státu jako referenční bod, litují zhoršení „lidského“ (sic) obrazu Tsahalu (izraelské armády) a hodlají v ní i nadále sloužit. Zajímavé však není jen to, co text formálně vyjadřuje, ale také odmítnutí masakrovat na rozkaz nadřízených, což z výzvy vyplývá.

Abychom plně docenili význam tohoto protikladu, musíme vzít v úvahu kontext kompaktní národní jednoty, která v Izraeli panuje, a nezapomenout, že odmítnutí těchto vojáků uposlechnout rozkazů svých nadřízených v této zemi má řadu velmi tvrdých důsledků: Nejedná se o antimilitaristickou reakci v rámci sociálního smíru nebo v rámci „svobody pohybu“ parlamentní demokracie, ale o rozchod s jedním z národně nejednotnějších států na světě, se státem, který hraje klíčovou roli čteníka v celém regionu. Postavit se proti boji vnucenému Tsahalem, který odsuzuje utrpení způsobené proletářům v Palestině, se rovná přímé konfrontaci s veškerou politickou koherencí čerpající

z mytologie umučeného lidu a vyzbrojené ideologií mezinárodního antifašismu, ideologickým základem vítězných a dominantních států od tzv. druhé světové války. Proto se tato konfrontace nesmí zlehčovat.

Její autoři byli okamžitě označeni za „revizionisty“, „zrádce“, „zlomyslné Židy“ a „antisemity“. Těmito urážkami byli častováni i všichni, kdo takzvanou výzvu podpořili(21), odsouzeny byly i noviny, které ji vydaly, a řada „intelektuálů“ se od tohoto dokumentu okamžitě distancovala. Aby stát neutralizoval defetistické účinky této výzvy a nadšení, které vzbudila mezi mnoha proletáři, kteří konečně viděli jasně napsané to, co si mnozí mysleli, ale neodvážili se to formulovat, reagoval rychle vlastní značkou terorismu. Ministryně školství Limor Livnatová vyzvala k trestnímu stíhání 200 univerzitních studentů, kteří tyto vojáky podpořili. Buržoazní a náboženský tisk vyzýval k podpoře morálky vojáků, deník *Jediot Aharonot* 7. května 2002 zveřejnil dopisy věřících dětí. Izraelský parlament také zvažuje návrh zákona, který by ukládal pětiletý trest odnětí svobody každému, kdo „vyjádří podporu teroristické organizaci“, čímž by odsoudil jakýkoli kontakt s jakoukoli palestinskou organizací.

I když je ještě brzy mluvit o všeobecném hnutí, tento malý text vyvolal tolik reakcí ze strany státu, ať už tak či onak, protože upozorňuje na trhliny, které hrozí vzniknout v národní jednotě. Od zveřejnění tohoto textu v lednu 2002 se počet signatářů zvýšil; poslední údaje, které máme k dispozici, jsou z března 2002 a uvádějí 357 signatářů. Kromě této iniciativy však máme další informace o více než tisícovce izraelských proletářů, kteří tak či onak nastupují vojenskou službu, ať už jde o brance, záložníky, nebo dokonce důstojníky. Těmto lidem se říká Refuzniky a podle různých organizací – a to se vši opatrností při uvádění těchto čísel – by měli ve společnosti 25% podporu.

V duchu 53 signatářů se nesly i další veřejné iniciativy. Například dopis Sergia

Yahniho, spoluředitele Alternativního informačního centra(22), zaslaný ministru obrany Ben Eliezerovi 19. března 2002, který našel určitou odezvu a prohloubil odpor vůči státu nejen kvůli odmítnutí bojovat na okupovaných územích, ale v izraelské armádě vůbec: „*Jako Žid jsem znechucen zločiny, které tato milice páchá na palestinském lidu. Mou povinností jako Žida a člověka je kategoricky odmítnout jakoukoli účast v této armádě. Jako syn národa, který se stal obětí pogromů a ničení, odmítám hrát roli ve vaší nezdravé politice. Jako lidská bytost mám povinnost odmítnout účast v instituci, která páchá zločiny proti lidskosti.*” Tento dopis je reprodukován v rámečku níže.

Odkazy na „zločiny proti lidskosti“ a další fetišistické výrazy státu Izrael, které židovští proletáři stále častěji používají k odsouzení politiky izraelské buržoazie, ukazují, že národní soudržnost postavená na mučednické minulosti je stále méně pevná. To je zajímavý příznak eroze národní jednoty. Izraelský národ, i když je dobře zpečetěn řadou mimořádně silných faktorů a zakořeněn v aklasistické legendě židovského národa nesoucího obrovskou historicko-náboženskou tragédii, jejíž funkcí je fixovat všechny sociální rozpory, však nemůže zabránit proletariátu, aby se bouřil proti materiálnímu zhoršování svých existenčních podmínek.

Mnozí z těch, kteří ještě včera hlásali bezvýhradnou podporu státu Izrael, založenou na mýtu o zaslíbené zemi, vyvoleném národu, obtížích při vytváření této malé vlasti uprostřed pouště, utrpení prožitém během druhé světové války..., mají dnes velké potíže ospravedlnit teroristické a vražedné aktivity izraelského státu. Válka a zhoršující se sociální situace znamenají, že se stále více proletářů ocitá v rozporu s ideologií „své“ buržoazie. Rušení dotací, zvyšování školného a nákladů na zdravotní péči, stále bolestivější úsporné plány, plně militarizovaný životní prostor, represe proti jakémukoli zpochybňování, stále zjevnější rozdíl mezi bohatými a chudými, viditelný a

spektakulární nárůst počtu sebezabití(23)..., to vše jsou prvky současné národní krajiny, které nevyhnutelně vedou proletáře v Izraeli k tomu, aby se materiálně definovali jako vykořisťovaní, a nikoli jako Židé nebo Izraelci. A na této úrovni, jakmile jsou zpochybněny specifické mýty, na nichž je založen, stát Izrael odhaluje svou pravou povahu a ukazuje se takový, jaký je: utlačovatelská mašinérie jako každý kapitalistický stát, se zvláštností, že je čteníkem v celém blízkovýchodním regionu.

Kromě egalitářského mýtu o „otcích zakladatelích Sionu“ a projektech Svaté země označuje jednoduše požadavek vládnoucí třídy, která v zájmu zajištění hladkého fungování kapitalismu v regionu strukturuje jeho rozvoj na základě hledání zisku se všemi důsledky, které z toho vyplývají, pokud jde o politiku teroru doma i v zahraničí. Jako každá vládnoucí třída potřebuje izraelská buržoazie ke svému podnikání nejen pořádek uvnitř svých hranic, ale musí mít také prostředky k prosazení své expanze proti svým konkurentům. K disciplinování „svého“ proletariátu, k udržení kapitalistického pořádku v regionu a k umožnění imperialistického rozvoje je proto nutné mít kompaktní a disciplinovanou armádu, zavést brannou povinnost, vytvořit silný stát schopný represe, expanze, kolonizace, deportací, masakrů... Stručně řečeno, dopustit se řady zločinů zcela podobných těm, které odsuzuje vůči Židům a které sloužily právě jako ospravedlnění vzniku státu Izrael v Palestině.

Nutková potřeba dobývat území nutí stát v Izraeli i jinde ve světě odhalovat nelidskou podstatu své existence. V důsledku toho jsou úředníci a ministři nuceni jasně formulovat svá hesla a záměry. Mýtus národa-mučedníka začíná praskat. „Zlomte jim kosti,“ nařídil Jirčak Rabin na začátku první intifády a jeho vojáci jednali bez rozmyšlení. Dnes se prostě mluví o deportaci nebo masovém vraždění proletářů uvězněných v táborech. Bývalý generál Efi Eitam, kterého Šaron právě jmenoval ministrem, považuje myšlenku „transferu“ za

politicky „přitažlivou“; v případě všeobecné války, říká bývalý člen *Strany práce*, „zůstane jen málo Arabů. [...] V současné době zažíváme mezi Izraelci intelektuální debatu nejhoršího druhu: diskusi o možnosti deportace a masového vyvražďování Palestinců.“ (24)

„Etnické čistky“, „transfer“, „deportace“, „apartheid“... jsou termíny, které jsou v mezinárodních diskusích buržoazie ve vztahu k proletářům v Palestině stále častěji prohlašovány za konečné řešení. Kapitalismus zůstává kapitalismem, ať už má jakoukoli povahu nebo barvu, ať dochází k jakémukoli kari-kování: izraelští úředníci se chopili nepřiliš originální iniciativy vytetovat zatčeným Palestincům na ruce čísla. (25)

Izraelští proletáři zkrátka méně důvěřivě naslouchají pohádkám, které jim vypráví buržoazie, aby je a jejich děti pravidelně posílala na frontu. Lidská cena, kterou musí platit za obranu národní myšlenky, se stále více rozchází s dopadem materiálních hrůz války na jejich vlastní životy. Tyto odpory ovšem v současné době jen velmi obtížně překonávají bariéry národnostních predsudků. Již jsme viděli, že ve většině případů se ojedinelé reakce omezují na pohled, který staví do protikladu „dobrou“ politiku a „špatnou“ politiku pro danou zemi. Aníž bychom podceňovali nebezpečí, které s sebou nese absence skutečného revolučního programu, trváme na svém názoru, že tyto ideologické iluze jsou méně důležité než samotná fakta. V dnešním Izraeli mladí proletáři odmítají sloužit v armádě a odhodlaně čelí společenskému opovržení, kterému jsou vystaveni. Branci veřejně oznamují důvody, proč nechtějí bojovat; vysloužilí vojáci vyzývají, aby nejezdili na okupovaná území; celé rodiny podporují nepoddajné záložníky, i když pro rodinu může být těžkou ranou, když přijde o celý plat. (26)

Odpor k válce se ubírá různými cestami, od výhrady svědomí až po úplné od-

mítnutí, a kromě nevyhnutelného zmatku, který je vlastní každému náčrtu odporu proti kapitalismu a válce, je tu realita: v prostoru, který je tak ideologicky a vojensky kontrolován, jako je Izrael, začínají proletáři potvrzovat své elementární zájmy – například nevyhodit se do povětří – a začínají se organizovat na jejich obranu.

Dopis mladého izraelského vojáka „svému“ generálovi, v němž odmítá bojovat, ukazuje tento třídní postoj a střet zájmů mezi buržoazními generály a proletářskými vojáky mnohem jasněji. Tento dopis, nazvaný „Moje odpověď generálovi“, je dalším, zatím nejistým, ale zajímavým svědectvím o procesu, který všude a ve všech dobách vede k tomu, že vojáci, kteří byli svými nadřízenými vehnání do nenávisti sousedního proletariátu, se v určitém okamžiku obrátí a hledí spíše na stranu vražedných emisarů, na stranu vlastenců, na stranu vojenských autorit.

Záložník Yigal Bronner odpovídá generálovi, který ho loni v říjnu požádá, aby se „zúčastnil vojenských operací“ v pásmu Gazy, že ví, že taková mise znamená plnit rozkazy a že se nakonec ocitne v tanku před důstojníkem, který také plní rozkazy shora a nařizuje mu střílet granátem na Palestince. *„Jsem střelec, jsem nejmenší šroubek v dokonalém válečném stroji. Jsem poslední, nejmenší článek v řetězci velení. Mám prostě plnit rozkazy, zredukovat svou existenci na podnět-odpověď, poslechnout velitelův rozkaz “vystřelit” a stisknout spoušť, abych ukončil celý plán. To vše mám dělat s jednoduchostí a přirozeností robota, který nanejvýš cítí otřesy pancíře při výstřelu a letí ke svému cíli... Ale mám chybu”, říká, parafrázuje Brechta, „jsem člověk a umím myslet. [...] Proto jsem nucen neuposlechnout rozkaz. Nestisknu spoušť.“*

Úplné znění naleznete níže.

Odměnou za svou otevřenost byl Yigal Bronner odsouzen k 28 letům vězení,

během nichž byl neustále týrán a ponižován. Musí pracovat čtrnáct hodin denně v kuchyni kasáren pro mladé brance, nesmí mluvit s ostatními vězni, jsou mu zabavovány osobní věci, nemá polštář ani deku na spaní a je ponižován tím, že musí celý den nosit čepici.⁽²⁷⁾ Zkrátka snáší, stejně jako všichni ti, kteří se snaží dát se podrobit imbecilní poslušnosti, současnou neslávu všech armád světa, všech států světa. Ale po vzoru toho, co snášejí mnozí další proletáři v Palestině, v Izraeli nebo jinde ve světě, tvoří tato ponížení odhodlání zítřka, které povede dnešní izraelské refuzniky k tomu, aby se zítra proměnili v internacionální revolucionáře. A pokud se jako takoví konstituují, proletariát nebude na násilí generálů reagovat pouze dopisy.

NEJSME IZRAELCI,

PALESTINCI,

ŽIDÉ, MUSLIMOVÉ...

JSME PROLETARIÁT!

Heslo, které posloužilo jako název tohoto článku, je inspirováno jízlivou odpovědí, kterou britští stávkující dali svým vlastním vykořisťovatelům, kteří je obvinili, že jsou komplici nepřítele během tzv. první světové války: „Nejsme Angličané, nejsme Němci, jsme proletariát!“ Tato politická přesnost, která je zde rázně a hrdě adresována do tváře britských nacionalistů, znamená zásadní kvalitativní skok pro vývoj revoluce v situaci imperialistické války. Nejen proto, že se distancuje od národní jednoty a zahrnuje tak konfrontaci s „vlastní“ buržoazií, ale také proto, že odmítnutím národní identity, kterou se nás snaží spoutat naši nepřátelé, proletáři zároveň potvrzují přirozené vazby, které je pojí s proletáři jiných národů... To je základní podstata revolučního defétismu. Odsuzování a vystupování proti „vlastní“ buržoazii jako přímému nepříteli („my nejsme Angličané...“) a zároveň prosazování se jako revoluční třída („my jsme proletariát...“) je fenomenálním podnětem ke zobecnění třídního boje, a to i v tzv. opačném táboře.

Je to také výzva, kterou tyto trhliny mohou obsahovat, tj. rozvíjet v rámci státu jednotu, která je tak nezbytná pro to, aby Stát Izrael mohl i nadále plnit svou roli četníka na Blízkém východě. Není pochyb o tom, že branci, kteří odmítají sloužit v armádě, jsou pro stát samozřejmě na obtíž, ale aby byli něčím víc než pouhými „odpírači svědomí“, které stát může relativně dobře tolerovat a kádrovat, je třeba jim poskytnout sociální perspektivu. Sociální perspektivu, která spočívá nejen v rozšíření refuzníků, ale především v tom, že tito proletáři otevřeně definují své odmítání armády jako konfrontaci proti kapitalismu, jako konfrontaci nejen proti „zkorumpovaným“ ministrům a „špatným“ generálům, ale proti celému systému, který je produkuje, proti „své“ buržoazii, proti státu jako celku.

„Nejsme Izraelci...“: vykořisťování nemá hranice, nemůžeme bránit hranice, které vedou naše vykořisťování; nemáme společné zájmy s buržoazií, která nás vykořisťuje a která nás posílá do boje; chceme porážku „našich“ vykořisťovatelů, „naší“ buržoazie, „naší“ země, abychom zrušili veškeré vykořisťování a všechny hranice...

„Ani Palestinci...“: Vyzýváme naše třídní bratry, kteří jsou utlačováni v opačném národnostním táboře, aby se uznali za třídní bratry, aby vstoupili do řad těch, které nazývají refuzníky, aby neposlouchali své vlastní důstojníky, aby využili našich sítí k dezerci, aby se s námi sbratřili, aby využili svých vlastních prostor k porážce celé buržoazie společně...

„Jsme proletariát!“: Naše identita není národní, ale sociální; jsme však víc než stavební dělníci v Gaze nebo Tel Avivu, víc než vrhači kamenů v Palestině nebo izraelští refuzní; mnohem víc než sociologické kategorie, do kterých se nás snaží zařadit... Jako proletáři jsme víc než masa vykořisťovaných lidí, jsme revoluční sociální projekt, jehož cílem je zrušení všech společenských tříd,

jsme komunismus.

Proletariát v Izraeli nepochybně ještě není schopen rozvinout revoluční praxi formulovanou na základě těchto odvážných formulací (jako je tomu dnes v Palestině ani ve zbytku světa), ale zlomy, které jsme v tomto textu uvítali, jakkoli jsou izolované nebo zmatené, svědčí o nevyhnutelném vývoji protikladu k morbidním a barbarským projektům kapitalistického státu a formují se na této cestě.

Jak jsme již poznamenali, síla těchto zlomů spočívá v tom, že vycházejí zevnitř, že se prakticky konfrontují s vlastní armádou, vlastním státem, vlastní ideologií..., a to přesto, že stále dramaticky chybí programová jasnost, že formulace jsou nejen nejasné, ale zcela nedostatečné. Cesta třídního boje je vytyčena samotným vývojem kapitalistické katastrofy, neschopností kapitalismu nabídnout nic jiného než zesílení vykořisťování a válek, a právě tato určení donutí proletariát, aby se otevřeněji uznal za revoluční subjekt a plně potvrdil zrušení státu jako perspektivu.

I když tomu tak ve společnosti zatím není, některé menšiny se již snaží bránit některé aspekty této perspektivy proti proudu. Příkladem může být leták podepsaný „Židé proti sionismu“, který byl distribuován v Londýně 18. května 2002 během levicové demonstrace „za práva Palestinců“, v němž „Židé“ odsuzují zločiny „svého“ státu v kontextu mnohem širší perspektivy, kterou spojují se zrušením všech států:

„Sionismus je neodmyslitelným produktem světového nacionalismu, kolonialismu a etatismu. Sionismus, který se zrodil v době, kdy má být svět rozdělen a evropský systém národních států upevněn, je spoluvíníkem Západu a katastrofou pro Palestince. Sionistické spojenectví s mocí a tyranii z něj nedělá ochránce Židů. Neustále spolupracuje s rasisty a vrahy, aby pokračoval v ko-

Ionizaci Palestiny. Naopak podporujeme všechny, kdo usilují o svržení „svých“ vlád, „svých“ vůdců. Podporujeme boje, které usilují o porážku státu a kapitalismu [...]. Zakladatelé sionismu odmítají možnost překonat antisemitismus prostřednictvím lidových bojů a sociální revoluce [...]. Na rasismu a útlaku, který projevuje stát Izrael, není nic výjimečného. Historická zrada sionismu není ničím výjimečným: je to osud všech forem nacionalismu. Náš antisio- nismus je založen na odporu proti každému státu, každé hranici, každému národu; je založen na odporu proti vládcům a vykořisťovatelům celého světa.

Za globální intifádu a zrušení všech hranic!” (28)

Permanentní bojiště, která představují izraelský a palestinský stát jako životní prostor, jako makabrozní využití mučednictví k naplnění příslušných potřeb potravy pro děla, stále více vedou proletáře k rozchodu s náboženstvím pří- slušného státu a k pojmenování společného nepřítele. Společným nepřítelem je v každé epoše a bez ohledu na „naši národnost“ kapitalismus, stát, který ho strukturuje, armáda, která ho brání, buržoazie, která ho ztělesňuje.

Tváří v tvář všem, kteří se snaží nasměřovat naši antikapitalistickou revoltu na národní půdu, se hlasitě a důrazně přihlašujeme k praporu bezvládní, k boji těch, kteří nemají titul, k mezinárodní perspektivě beztřídní společnosti.

Rozvíjejme naše organizace bez ohledu na „naši národnost“. Bojujme za sbratření, abychom navázali kontakty na obou stranách hranice a rozvíjeli bojové vazby, které umožní proletářům na obou stranách uniknout důstoj- níkům, molláhům nebo rabínům, kteří nás chtějí naverbovat. Rozvíjejme společně boj proti „naší“ buržoazii! Obraťme své zbraně a zamiřme na ty, kteří nás posílají masakrovat! Rozvíjejme revoluční defétismus!

Na pozadí tohoto všestranného boje proletariátu v Palestině, na pozadí prv-

ních trhlin v národní jednotě, k nimž dochází ve státě Izrael, nabízíme níže v „Paměti pracujících” leták z roku 1943, v němž revoluční bojovníci vyzývají „židovské” proletáře, aby bojovali proti „své” buržoazii a otevřeně se rozešli s antifašismem a stalinismem, kteří chtěli označit každého Němce za svého nepřítele.

„Nevěřte nacionalistickým lhářům. Němečtí a italští dělníci jsou stejné oběti jako my, jsou to naši třídní bratři,” prohlásili bojovníci *Revolučních komunistů*, když se v jidiš obraceli k „židovským” dělníkům.

Včera, dnes i zítra, tváří v tvář všem, kteří se nás snaží rozdělit, překroutit náš boj, najít “rozdíly” v situaci, aby lépe ospravedlnili příslušnost k určitému národu, ať už k „vyvoleným”, nebo k „mučedníkům”, odpovíme jako autoři letáku: **„Kapitalisté se spojují proti nám, spojme se proti kapitalistům!”**

„březen 2003

ŽIDOVŠTÍ DĚLNÍCI,

soudruzi:

1. květen je dnem mezinárodního proletariátu, dnem proletářského sbratření. Nová světová válka trvá již čtyři roky. Je to válka, která se téměř nedotýká bohatých a v níž jsou chudí jejími oběťmi. Jsou pronásledováni, zneužíváni, vykořisťováni a vyhlazováni.

Třída proti třídě

Mezinárodní kapitalismus neustále hledá čerstvé kanónenfutr, levnou pracovní sílu. Francouzští, němečtí, polští, italští, čeští a mnozí další dělníci jsou utlačováni stejně jako my, Židé. V Africe, v Americe, v Rusku jsou dělníci, ať už věřící nebo ne, ať už Latinoameričané, Arabové, černoši, žlutí nebo bílí, trháni na kusy svými vlastními utlačovateli. Po celém světě imperialismus zavřel proletáře do obrovského koncentračního tábora. Kolik židovských kapitalistů bylo deportováno? Ani jeden. Všichni opustili Francii, zatímco masy židovských proletářů byly deportovány v obrněných vozech do táborů smrti, které praskaly ve švech. Mnozí žijí v ilegalitě, bez dokladů a peněz, opuštěni židovskými burziány a byrokraty.

Třída proti třídě

Žádný francouzský kapitalista nebyl deportován, žádný německý nebo italský kapitalista nezemřel na východní frontě, žádný angloamerický kapitalista nebyl vyhozen do povětří v afrických pouštích.

Všichni proletáři jsou prodáváni a vykořisťováni svými kapitalisty. Všichni otroci jsou naši bratři, všichni kapitalisté a všichni zrádci jsou naši nepřátelé.

Nikdy více lidé proti lidem, ale třída proti třídě.

Němečtí, židovští a další otroci museli pracovat v Todtově organizaci, utlačováni SS a někdy kontrolováni židovskými policisty. Francouzští mobilní dozorcí pronásledovali francouzské dělníky. Gestapo pronásledovalo německé dezertéry a uprchlíky. GPU střílí ruské komunisty. Britští a američtí milicionáři potlačují stávky v Anglii a Americe.

Pracovníci však reagují

V Arcachonu stávkuje 400 německých dělníků a 1 000 francouzských Židů za lepší potraviny. 10 Němců a 25 Židů je zastřeleno, ale stávka pokračuje. Němci se s Židy dělí o jídlo, protože SS zakázala Židům jídlo rozdávat. Francouzští a zahraniční dělníci se připojují k boji proti francouzskému a německému četnictvu.

Němečtí dělníci dezertovali, pasivní odpor se rozšířil po celé zemi. Po celém světě propuknou stávky a boje.

Imperialistická válka se mění v občanskou válku proti kapitalistickým katům.

Židovský dělníku, soudruhu, kam patříš?

Jsi tu pro židovské buržuje? Vždycky vás nenáviděli a zrazovali. Vydělávají na válce, zatímco vaše krev teče. Vždy byli spojenci nežidovských kapitalistů.

Jaké jsou cíle sionistů, když navrhují spojení s židovskou buržoazií pro „židovskou zemi“? Churchill, Roosevelt a Goebbels jsou dnes stejně nakloněni židovské zemi, která by se stala novým koncentračním táborem pro židovské masy. Díky za takovou židovskou zemi! Židovskou otázku lze vyřešit pouze sbratřením všech pracujících, revolucí na celém světě. Bez vítězství všeobecné proletářské revoluce budou Židé vždy vykořisťováni a pronásle-

dováni. Jejich místo je mezi proletáři celého světa.

Sionistické hnutí vytváří kolonie – a mnoho mladých lidí tam odchází – bez mnoha životních příležitostí pro tuto mládež. Kam jdou peníze pro mládež? Byrokracie Federace UGIF si uzurpuje veškerou odpovědnost. Židovská mládeži, nenechte se vykořisťovat sionisty a židovskou byrokracií.

Soudruzi

Myslete na naše mrtvé, myslete na své bratry, kteří na vás čekají v táborech, myslete na své bratry, sestry, své manžele a manželky, své přítelkyně, své děti, otce a matky, kteří jsou v táborech s miliony Poláků, Čechů, Rusů, Francouzů a Němců deportováni do pekla. Čekají na vaši akci za jejich osvobození.

Pochopili, že nás může zachránit pouze akce všech utlačovaných. Padli naši soudruzi zbytečně? Můžete zapomenout na naše bratry v táborech smrti?

Od Roosevelta, Churchilla ani Stalina nic nečekejte! Spolehejte jen na své vlastní síly, na revoluční proletáře všech zemí.

Nevěřte už nacionalistickým lhářům. Němečtí a italští dělníci jsou jako my, oběti. Jsou to naši třídní bratři. Pro ně, stejně jako pro nás, jsou SS hlavním nepřítelem. Kapitalisté se spojují proti nám, spojme se my proti nim! My jsme nejsilnější, my jsme masy!

Pryč s imperialistickou válkou! Pryč s nacionalismem! Konec pogromům, masakrům a deportacím! Ať žije 1. květen, den mezinárodního proletářského sbratření! Vpřed s mezinárodní proletářskou revolucí! Mír! Svoboda! Chléb!

- 1. květen 1943 – Revoluční komunisté

O LETÁKU A JEHO AUTORECH

Stopy zkušeností, které komunisté načerpali z našeho historického boje, jsou vzácné a zároveň nesmírně cenné. Buržoazie si je vědoma hodnoty těchto historických materiálů a vynakládá nesmírnou energii, aby památku naší třídy utajila, aby očernila naše staré soudruhy, aby jejich boje denaturalizovala, aby zničila jejich tisk...

V rámci boje za znovuzískání naší minulosti předkládáme tento leták, podepsaný „*Revoluční komunisté*“, který byl distribuován na jihu Francie 1. května 1943, tedy uprostřed války.⁽²⁹⁾ Informace, které máme o dokumentu a skupině, která ho šířila, pocházejí z následujících zdrojů: za prvé máme k dispozici francouzský překlad tohoto letáku v knize Maurice Rajfuse „*L'an prochain la revolution. Les communistes juifs immigrés dans la tourmente stalinienne. 1930-1945*“ („*Příští rok revoluce. Imigrující židovští komunisté ve stalinské vřavě. 1930-1945*“) Editions Mazarine, Paris, 1985 Jediný komentář tohoto historika je následující:

„Tento leták je kromě terminologie a hesel převzatých z ‚třetího období‘ Komunistické internacionály pozoruhodným dokumentem, protože se vymyká naprosté důvěře v přísnost projevovanou ‚velkým spojencům‘.“ ⁽³⁰⁾

Náš výzkum komunistických menšin v tomto období porážky proletariátu nás pak vedl k mnohem přesnějšímu zúžení historické trajektorie skupiny, která tento dokument sepsala. „*Židovští dělníci, soudruzi!*“ napsali, vydali a šířili militanti organizovaní ve skupině RKD „*Revoluční komunisté Německa*“.

V Rakousku se v roce 1935 spojilo několik skupin mladých militantů z „*Komunistické strany Rakouska*“ (KPÖ) a vytvořilo frakci, která stále otevřeněji kritizovala stalinistickou stranu. Ta se odštěpila a stala se autonomní organizací pod názvem RKÖ „*Revoluční komunisté Rakouska*“. V letech 1936-1937 vydávala RKÖ orgán *Bolševik*, jehož mottem bylo: „Nepřítel je ve vlastní zemi!“. Jejich bojovnost byla nespornou referencí pro mnoho bojovníků, kteří se stejně jako oni rozcházeli s trockistickým proudem, včetně skupiny „bolševiků-leninistů“. V letech 1937-1938 RKÖ, která byla vůči trockistickému proudu krajně kritická, potvrzovala svůj internacionalistický charakter v časopise „*Der Einzige Weg*“, který vydávala společně s revolucionáři ze Švýcarska a Československa.

V roce 1938 je represe donutily odejít do exilu v západní Evropě. Poté se přiblížili postojům RWL (*Revoluční dělnické ligy*) v USA, která v otevřené opozici vůči trockistickému proudu hájila revoluční defétismus během boje naší třídy ve Španělsku. V této době vydali několik pamfletů, mimo jiné „červnové dopisy“ Rosy Luxemburgové.

V letech 1939 a 1940 vydávala RKÖ v Antverpách (Belgie) časopis „*Der Marxist*“ a ve Francii „*Bulletin oppositionnel*“ (*Opoziční bulletin*). Kolem roku 1941 se RKÖ konstitovala jako zlomový bod pro určitý počet německých trockistických militantů v exilu a změnila svůj název z RKÖ na „*Revoluční komunisté Německa*“ (RKD).

V roce 1941 rozvinula RKD, sídlící převážně v jižní Francii, významnou militantní činnost tím, že navzdory exilu, utajení a represím pravidelně vydávala svůj tisk: „*RK-Bulletin*“ v letech 1941-1943 a „*Spartakus*“ v letech 1943-1945, deset internacionalistických letáků (v němčině, jidiš, francouzštině a italštině), to vše za mimořádně nejistých podmínek. Číslo „*Spartakus*“ z dubna

1945 obsahuje „Výzvu revolučních komunistů Německa k německému proletariátu“, z níž přetiskujeme některé cenné výňatky:

„Nezapomínejme, že Hitlera přivedl k moci právě kapitalismus. Je to kapitalismus, který vyprovokoval novou světovou válku... Vykořisťovatelé všech zemí jsou navzdory svým imperialistickým rozdílům jednotní proti „nebezpečí“ proletářské revoluce, která pro ně představuje smrtelné nebezpečí...

Spojenečtí a ruští kapitalisté spěchají na pomoc německé buržoazii proti německému proletariátu. Ruští kapitalisté se Stalinem v čele potlačili každé revoluční hnutí, když předtím zlikvidovali proletářské a revoluční výdobytky října 1917 v Rusku. Komunisté v Rusku byli věznění a střílení. Proletariát byl degradován na otroky, stejně jako u nás.

Je tedy logické, že vrazi ruské revoluce dnes deportují své otce a syny, své muže a bratry, na nucené práce. Zakazují svým vlastním vojákům s vámi mluvit, urážejí vás jako „nacisty“, protože se bojí sbratření mezi německými a ruskými dělníky a chtějí mu za každou cenu zabránit. Naopak uzavírají mír s některými německými kapitalisty a katy, s nacistickým maršálem von Paulusem.

Podporují nacistické pohlaváry a katy SS, kterým udělili milost. Podle jejich názoru mají pouze němečtí a ruští proletáři povinnost se navzájem nenávidět a vraždit, zatímco kapitalističtí páni se obohacují: To je vůle Hitlerů, Stalinů, Churchillů a spol.

Anglická, americká a francouzská buržoazie nejedná jinak...”

Přijmout komunistické postoje znamená také vymezit se vůči svým nepřátelům:

„Nejsme ani sociální demokraté, ani stalinisté, ani trockisté. Otázka prestiže

nás nezajímá. Jsme komunisté, revoluční spartakovci.”

V roce 1942 vznikly ve Francii skupiny „*communistes révolutionnaires*”, které v letech 1943 a 1944 v časopise „*Fraternisation prolétarienne*” (Proletářské bratrstvo) zastávaly podobné postoje jako RKD.

Přestože si obě skupiny zachovaly organizační autonomii, snažily se sjednotit své síly a centralizovat své aktivity proti kapitálu. Pořádaly tajná setkání, diskuse, debaty atd. Společně založily mezinárodní komisi a vydávaly orgán „*L’Internationale*” (Internacionála).

V roce 1944 byla založena OCR „*Organisation Communiste Révolutionnaire*” (Revoluční komunistická organizace), která vydávala dva společné orgány s již existujícími skupinami CR: „*Rassemblement communiste révolutionnaire*” (Revoluční komunistické shromáždění) a „*Pouvoir ouvrier*” (Dělnická síla). Společně s OCR vydává RKD v letech 1944 a 1945 „Čtvrtou komunistickou internacionálu”. Během čtyřicátých let vzniká revoluční prostor, v němž tyto tři skupiny, CR, OCR a RKD, potvrzují své programové pozice prostřednictvím konfrontace (a vymezování se) vůči bordigistům, „anarchistům”, radovým komunistům a levicovým trockistům.

V roce 1945 represe konečně dopadnou i na bojovníky RKD, kteří se brání hranicím, politickým rodinám, represím a demoralizaci a mají mimořádnou schopnost bránit náš program, komunistický program.

Navzdory dlouhé izolaci a represím v nejtemnějších letech kontrarevoluce (třicátá a čtyřicátá léta) tyto tři skupiny komunistických bojovníků rozvíjely třídní činnost od zlomu ke zlomu. Pracovaly na programové rekonstrukci po porážce vlny boje 1917-1923 a stavěly se proti frakcím, které se nazývaly komunistickými, ale zůstávaly v centristické opozici (hlavně trockismus a

bordigismus), a lpěly na problému podpory a podřízení se politice SSSR, který si porážkou revoluce a obnovením „Komunistické internacionály“ upevnil svou nadřazenost. Ta se od svého ustavení kontrarevolucí ocitla na půdě a nakonec se stala jedním z jejích mezinárodních ostruh. Stručně řečeno, bojovníci organizovaní v *CSR*, *OCR* a *RKD* se postavili na odpor historickému procesu kontrarevoluce.

V této souvislosti a proti proudu tyto skupiny postavily do popředí:

Nezbytné bilance revolučních bojů z let 1917-23, které je vedly přes různé zlomy k posílení organizace, revoluční defétismus, především šířením výzev k rozvoji a sjednocení boje proti válce v různých jazycích a zemích, obsahujících jasné odsouzení solidarity všech buržoazních frakcí, všech zemí proti proletariátu a organizační hesla odpovídající jednotným a celosvětovým zájmům proletariátu, práce na přeskupení a mezinárodní centralizaci revolučních sil.

Proti stalinismu, který byl v té době extrémně dominantní, se tisíce proletářů obrátily k trockismu, aby strukturovaly svůj boj proti buržoazii. Jestliže trockismus globálně hájí reformistický program buržoazie, trockistický proud v této době shromažďuje velké množství bojovných proletářů v částečném rozchodu se stalinismem (cenné jsou v tomto smyslu zkušenosti z revoluce a kontrarevoluce ve Španělsku) a snaží se jim vnutit sebevražednou a kontrarevoluční politiku své „kritické podpory“. Komunistické hnutí, které prostupuje celou buržoazní společností, se pak projeví v těch menšinách, které se nezastaví u trockistického pseudorozchodu, ale rozejdou se i se samotným trockismem, který odsoudí jako centristický výraz, jako součást kontrarevoluce, a na tomto základě potvrdí neměnné a neústupné třídní, internacionalistické pozice.

Jasným příkladem této komunistické afirmace byla *RKD*, která byla zpočátku

organizována v rámci levice oficiální trockistické opozice a poté se prosadila jako nositelka revolučních postojů, čímž se zcela rozešla s trockistickým proudem. Celá síla a jasnost jejich rozchodu, stejně jako rozchodu CR a pozdější OCR, spočívá v potřebě zaujmout jasné stanovisko k válce, ve zpochybnění vlastní cesty a v programovém poučení, které z ní vyvodili. Zásadní je v tomto ohledu rozchod s trockistickým pojetím kritické podpory stalinismu a SSSR, který je definován jako dělnický stát („deformovaný či degenerovaný“) ovládaný byrokracií vzešlou z dělnické třídy, zatímco (jak jsme viděli v úryvku výše) RKD jasně definuje SSSR jako kapitalistický a vládnoucí třídu v tomto státě rovněž jako kapitalistickou. Nešlo jen o teoretickou diskusi; vedla by trockismus a jeho kritickou podporu SSSR k tomu, aby se zcela oddělil od proletářského internacionalismu, účastnil se války a verboval do ní, otevřeně integroval buržoazní tábor proti zájmům světového proletariátu a přispěl tak ke kontrarevoluci a největšímu masakru století.⁽³²⁾

Soudruzi z RKD, kteří podepisují leták vyzývající k proletářské solidaritě a revolučnímu defétismu proti všem buržoazním táborům, patří k té malé menšině bojovníků, kteří se vynořují od roztržky k roztržce jako jedna z mála bojových organizací, jež potvrdila revoluční defétismus jako živé zhmotnění proletářského internacionalismu během toho, co bylo falešně nazýváno „druhou“ světovou válkou. Dnešní a budoucí militanti se mohou z činnosti těchto revolučních militantů hodně naučit. Opětovné zveřejnění tohoto dokumentu má zásadní význam z několika důvodů, které chceme zdůraznit.

Přestože je adresován „židovským“ proletářům, kteří se vyjadřují převážně v jidiš, je jedním z mála dokumentů, který přesahuje židovskou specifičnost a kritizuje ji. Vymezovat se jako pro- nebo antisemitský, pro- nebo antisio-nistický, pro- nebo antiizraelský... je vždy rasistický, kontrarevoluční postoj, znamená to podřizovat se buržoazní polarizaci. Následující odstavec z letáku

je mimořádně jasný, podvratný a neztratil nic ze své síly ani dnes:

„Židovský dělníku, soudruhu, kde je tvé místo? U židovské buržoazie? Vždycky tě nenáviděli a zrazovali. Vydělávají na válce, zatímco vaše krev teče proudem. Vždy se spojili s nežidovskými kapitalisty.“

Proletariát není ani židovský, ani německý, ani francouzský, ani americký, ani čínský, je to světová třída se stejnými zájmy: komunistickou revolucí za vznik humánní společnosti, je to třída, která snáší stejné vykořisťování udržované jedinou světovou třídou, buržoazií. Tato buržoazie se dělí na tisíc tváří... konkurujících si na trhu našeho vykořisťování, ale v zásadě má na všech stranách stejné zájmy: udržení kapitalismu. Odhalení této skutečnosti v roce 1943 má sílu, kterou je třeba zdůraznit.

Odsouzení ideologie „židovského národa“ je velmi důležité z řady důvodů. Ideologie pronásledování Židů poskytla během války a zejména po ní mnoho struktury ve vztahu ke dvěma osám:

■ Vytvoření ospravedlnění pro zřízení židovského četnického státu v oblasti Blízkého východu. Vytvoření/posílení buržoazní polarizace fašismus/anti-fašismus. Tato polarizace je dodnes základem četných proletářských reakcí na buržoazním území, je to karta, kterou buržoazie ještě nevyčerpala.

■ Pouze třídní pozice umožňují komunistům popřít/překonat tento sociologicko-historický antiproletářský nesmysl, kterým je údajné židovské specifikum.

Vydat dnes tento leták, který se jasně nachází na našem třídním území boje proti národům a vlastem, ... proti kapitálu a všem jeho válkám, znamená podílet se na neměnné obhajobě historického postavení komunistů: internacionalismu. Heslo: „Nikdy více lidé proti lidem, ale třída proti třídě“ je internacionalistickým heslem.

Je pravda, že poslední část tohoto hesla používali stalinisté při neustálých změnách spojenectví. Ale ve zcela zkreslené podobě, protože skutečný boj proti mezinárodní buržoazii logicky zahrnoval boj proti mezinárodnímu stalinismu a proti všem „komunistickým” stranám ve všech zemích světa, které reagovaly na Rusko a které bez výjimky byly již buržoazními stranami, které logicky již verbovaly do imperialistické války. Ve stejném období byl stalinismus hlavním viníkem potlačení sociální revoluce ve Španělsku, poslední velké brzdy války. Později mezinárodní stalinistická frakce buržoazie prosazovala rasismus a nacionalismus stejnou kontrarevoluční cestou pod rouškou antinacismu, čímž přivedla mezinárodní krveprolití na úroveň, kterou známe. Citujme stalinského básníka Ilju Erenburga, který za války vyzýval k vraždění a znásilňování:

„Už neříkáme dobré ráno ani dobrý večer! Ráno říkáme: ‚Zabij Němce!’ Večer: ‚Zabij Němce!’ Zabij Němce je volání tvé staré matky ... Zlomte rasovou hrdost germánských žen násilím. Vezměte si je jako zákonnou kořist. Zabíjejte, vy stateční, vpřed nabíhající rudoarmějci!...” (33)

Opětovné přivlastnění hesla „Už nikdy lid proti lidu, ale třída proti třídě”, které zahájili bojovníci RKD v roce 1943, tedy není, jak by řekl historik Rajfus, „heslem okopírovaným z ‚třetího období’ Komunistické internacionály”, ale výrazem boje proletariátu, který se snaží prosadit svůj boj na vlastním území internacionalismu!

Proletariát byl zničen polarizací fašismus/antifašismus. Desítky milionů proletářů byly zařazeny do táborů fašismu a stalinského antifašismu, sociálních demokratů, „anarchistů”, křesťanů atd. Po porážce revoluce kolem roku 1923 připravila tato polarizace půdu pro masové vyhlazování proletariátu v letech 1938-1945.

Proud RKD se pokoušel navázat na programový odkaz komunistů z vlny boje 1917-1923. V roce 1923 se v něm objevilo několik dalších komunistů. Pro ilustraci našeho záměru uveďme citát z tzv. machnovského „Provolání povstalecké armády“ z května 1919. Tato výzva byla součástí nekompromisního boje našich soudruhů na Ukrajině proti židovským pogromům a ve prospěch internacionalistického boje:

„Musíme prohlásit, že našimi nepřáteli jsou vykořisťovatelé a utlačovatelé všech národností: ruský továrník, německý majitel slévárny, židovský bankéř, polský statkář... Buržoazie všech zemí a národností se spojila v zuřivém boji proti revoluci, proti pracujícím masám světa a všem národnostem.“

P. Aršinov „Dějiny machnovského hnutí (1918-1921)“.

Jestliže jsme zdůraznili silné stránky tohoto pamfletu, je srozumitelné, že existují zmatky či omezení, která musíme překonat zbraněmi kritiky, abychom posílili bojové zlomy naší třídy. Podívejme se na to:

„Pro ně, stejně jako pro nás, je SS hlavním nepřítelem.“ Naším hlavním nepřítelem, naším jediným nepřítelem je kapitál a všechny konkurenční frakce, které ho reprodukuje. Ve Francii to nebyly SS, ale francouzská policie a četnictvo, které ve válečných letech prováděly většinu represí. Tyto ozbrojené složky buržoazie počítaly mimo jiné s přispěním stalinistů, kteří zavraždili několik našich historických souputníků nebo je udali gestapu. Ideologie hlavního nepřítele předpokládá existenci vedlejších nepřátel, a tedy různé proletářské reakce v závislosti na konkrétním případě, což se rovná vymezení... minimálního programu odporu a maximálního programu pro porevoluční období.

Proletariát uměl této ideologii hlavních a vedlejších nepřátel čelit heslem „Nepřítel je v naší vlastní zemi, je to naše vlastní buržoazie.“ Postoj revolu-

cionářů tváří v tvář kapitalistické válce je vždy stejný: postavit sociální revoluci proti válce, bojovat proti „vlastní“ buržoazii a „vlastnímu! národnímu státu. Historicky se tento postoj nazývá revoluční defétismus, protože otevřeně hlásá, že proletariát musí bojovat proti nepříteli, kterému čelí ve „své“ zemi, že musí jednat tak, aby vyvolal jeho porážku, a že jen tak se bude podílet na revolučním sjednocení světového proletariátu, jen tak se bude rozvíjet proletářská revoluce ve světě.⁽³⁴⁾

Jako problematičtější se nám jeví další poloha letáku, a to závěrečné heslo „mír“. Mír sám o sobě neexistuje, buržoazie si sociální mír vynucuje rozsáhlými masakry ... proletářů a ničením našich třídních sil. Víme, že mír kapitálu je pokračováním jeho války proti našim zájmům, našim vlastním životům, našemu sociálnímu projektu revoluce. Aby proletariát ukončil masakry a deportace, musí zintenzivnit svůj třídní boj, provést revoluci ve světě, zničit moc peněz a teroru ztělesněnou buržoazií. Proletariát, který čelí buržoaznímu teroru, je nucen použít svůj třídní teror a zároveň historicky bojuje za zrušení veškerého teroru, veškerého státního teroru.

Heslo „chléb, mír a svoboda“ je obecně heslem sociální demokracie. Ale i když se buržoazie nesporně skrývá za heslem „mír“, je také pravda, že proletariát v boji za své zájmy používal hesla „mír a svoboda“. Skutečnost, že se v mnoha zemích proletářské boje držely tohoto hesla, však neznamená, že bychom je neměli kritizovat, protože z našeho historického boje za potvrzení revolučního programu vyplývá nutnost jasně se odlišit od našich nepřátel a čelit jejich politizující a dezorganizující demagogii přesnými hesly, kterými se náš boj řídí.

V době totální porážky této revoluční vlny, uprostřed období intenzivního bílého teroru a buržoazní války (1938-1945), nám soudruzi z *RKD* ukázali, že

proletariát se stále snaží být něčím, co se staví proti roli potravy pro děla, kterou mu přisoudili vykořisťovatelé, a že tváří v tvář buržoaznímu světu znovu přijímá komunistickou výzvu.

Skupina „revolučních komunistů“ jako projev komunistického předvoje zdaleka neodradila a nevzdala se boje, ale představila jasné perspektivy našeho historického boje, které jsou plně platné i dnes. Přestože je toto období jako celek obdobím porážky a rozdrčení proletariátu, vidíme, že i zde existují zbytky boje komunistů v menšině.

Soudružky a soudruzí, pokud máte další informace o této skupině a obecně o jakémkoli projevu našeho boje v letech 1939-1945 a po nich, prosíme vás, abyste se s námi o ně podělili.

Proti amnézii, kterou se nás buržoazie snaží utlouct, se podílejme na znovuvlastnění naší třídní paměti!

PÍT MOŘE V GAZE

Lesklé nálepky na tlustých autech zaparkovaných před zbrusu novými nemovitostmi a luxusními hotely ve městě Gaza byly předmětem mnoha diskusí vzhledem k obrovskému kontrastu mezi velkolepým a rychlým vzestupem a všeobecným úpadkem ekonomiky.

Od vzniku palestinské samosprávy podepsalo její vedení řadu důležitých monopolních smluv s izraelskými společnostmi. První dvě smlouvy byly podepsány se společností Neshet, která získala výhradní právo na dodávky cementu ve všech oblastech spravovaných samosprávou, a se společností Dor Energy, která získala monopol na benzín, topný olej a zemní plyn. Tyto smlouvy nejenže porušily zásadu volné hospodářské soutěže, k níž se samospráva hlásí, ale také vytlačily z trhu stovky palestinských maloobchodníků, dovozců a dopravců, kteří dříve prodávali své výrobky na okupovaných územích. Tyto dohody se dotkly i spotřebitelů, protože ceny se zvýšily, i když samospráva poskytovala na výrobky slevy.

Podobné dohody byly uzavřeny s izraelskými společnostmi vyrábějícími mražené maso, mouku, barvy a dřevo; marketing byl svěřen několika palestinským zástupcům. Všechny tyto rozsáhlé transakce byly prováděny prostřednictvím palestinské společnosti Al-Bahr, která byla založena krátce po vzniku samosprávy a působila v neprůhledném, polosoukromém a polostátním sektoru. Podle několika důvěryhodných zdrojů jsou anonymními vlastníky společnosti *Al-Bahr* vysoce postavení představitelé palestinské výkonné moci a bezpečnostních služeb, kteří mají rozhodující vliv na všechna politická jed-

nání. Mají samozřejmě zvláštní VIP oprávnění, která je ušetří problémů s vyloučením, jimž jsou vystaveni ostatní podnikatelé.

Společnost *Al-Bahr* založila dceřiné společnosti, v jejichž čele stojí desítka místních podnikatelů a které jsou zodpovědné za distribuci zboží po celém území spravovaném Palestinci... Společnost *Al-Bahr* a *Společnost pro obchodní služby* kontrolují významnou část komunikačního a počítačového průmyslu na územích spravovaných palestinskou samosprávou. Úředníci samosprávy nebo členové jejich rodin jsou zapojeni do těchto společností nebo se podílejí na řízení mnoha způsoby. Kromě osobních výhod si palestinská samospráva eliminací konkurence zajišťuje značné příjmy, lepší kontrolu nad rozdělováním zisků a možnost určovat ceny. Na hraničních přechodech chrání palestinství bezpečnostní policisté zájmy samosprávy a zajišťují, aby náklad nekonkuroval monopolně kontrolovanému zboží. Existuje také speciální jednotka, *Ekonomická bezpečnost*, která je zodpovědná za kontrolu zboží a dopravních společností...

Velká část, ne-li celý zisk z těchto transakcí se nikdy nedostane do státní pokladny a neobjeví se v příjmové kolonce rozpočtu. Mnozí se domnívají, že velká část peněz je odváděna na bankovní účty v Izraeli...

Z knihy Amira Hassová: Pití moře v Gaze, kapitola 12.

Edice La fabrique, 1996.

OBYČEJNÁ NOC

Jsme uprostřed noci v malé vesnici. Je ticho, jen pes štěká, ruší ho tiché cinkání, které se blíží. Ticho rychle ustupuje dunivému zvuku. Obrněná vozidla blokují všechny vchody do vesnice. Vojáci speciálních jednotek vykopávají dveře domů. Děti křičí, i dospělí jsou vyděšení. Vojáci třídí a kategorizují lidský dobytek. Někteří vesničané jsou na místě zastřeleni, jiní jsou zatčeni a mučeni ve státních věznicích. Útočníci zároveň nastraží dynamit a vyhodí do povětří domy rodin zatčených.

Tato hrůzná scéna se mohla odehrát také v Rusku v roce 1903, při „říšské smršti“ v Německu v roce 1938, v Chile v roce 1973 nebo ve rwandské vesnici v roce 1994... ale ne, tato scéna se odehrává dnes, v říjnu 2001, v desítkách vesnic na tzv. palestinském území! Místním aktérem této teroristické akce není nikdo jiný než izraelská vláda. Aby byla situace ještě cyničtější, armáda tento zásah pokřtila jako operaci Gándhí. Tento nájezd není první a nebude ani poslední, ale je denním chlebem proletariátu v tomto regionu. Tomuto teroru izraelského státu odpovídá teror palestinských nacionalistických a/nebo islamistických skupin, které nejsou poslední, kdo zastrašuje, vydírá a dokonce vraždí nepoddajné proletáře. Jak v době míru, tak v době války znamená život pod vládou kapitálu pro proletariát každodenní teror.

19. března 2002

MINISTROVI OBRANY

BEN ELJEZEROVI

Pane ministře obrany,

důstojník pod Vaším velením mě dnes odsoudil k 28 dnům vojenského vězení za to, že jsem odmítl nastoupit povinnou službu v záloze. Nejenže jsem odmítl sloužit na okupovaných palestinských územích, jak jsem činil posledních patnáct let, ale odmítám také sloužit v izraelské armádě v jakékoli funkci. Od 29. září 2000 vede izraelská armáda „špinavou válku” proti palestinské samosprávě. Tato špinavá válka zahrnuje mimosoudní popravky, vraždy žen a dětí, ničení hospodářské a sociální infrastruktury palestinského obyvatelstva, vypalování zemědělské půdy a kácení stromů. Zaséváte teror a zoufalství, ale svého základního cíle jste nedosáhli: palestinský lid se nevzdal svého snu o suverenitě a nezávislosti. Nedosáhli jste ani bezpečnosti vlastního lidu, navzdory veškerému ničivému armádnímu násilí, za které nesete odpovědnost.

Tváří v tvář vašemu všeobecnému selhání jsme nyní svědky intelektuální debaty nejhoršího druhu mezi Izraelci: debaty o možnosti deportace a masového vyvražďování Palestinců. Neúspěšný pokus vedení Labouristické strany vnutit palestinskému lidu dohodu nás zatáhl do „špinavé války”, za niž Palestinci i Izraelci platí svými životy.

Rasistické násilí izraelských bezpečnostních služeb, které nevidí lidi, ale pou-

ze „teroristy“, ještě více prohloubilo začarovaný kruh násilí pro Palestince i Izraelce. Izraelci jsou také oběťmi této války, oběťmi nezodpovědné a chybné agrese armády, za kterou nesete odpovědnost. Navzdory strašlivým útokům na palestinský lid jste selhali ve své povinnosti chránit izraelské občany. Tanky v Ramalláhu nedokázaly zastavit váš nejzrůdnější výtvar: zoufalství vybuchující v kavárnách. Vy a vojenští důstojníci pod vaším velením jste vytvořili lidi, jejichž lidskost byla ponořena do zoufalství a ponížení.

Toto zoufalství jste vytvořili vy a už ho nemůžete zastavit.

Je mi jasné, že jste riskovali naše životy, aby mohla pokračovat nezákonná a nemorální výstavba osad v Guš Ecionu, Efratu a Kedumimu: aby se rozvíjela rakovina, která rozežírá izraelské sociální tělo. Za posledních třicet pět let osady proměnily izraelskou společnost v nebezpečnou zónu. Izraelský stát zasel mezi Izraelce a Palestince zoufalství a smrt. Z tohoto důvodu nechci sloužit ve vaší armádě.

Vaše armáda, která si říká Izraelské obranné síly, není nic jiného než ozbrojené křídlo osadnického hnutí. Tato armáda neexistuje proto, aby bránila bezpečnost občanů Izraele, existuje pouze proto, aby zajistila pokračování krádeže palestinské půdy.

Jako Žid jsem pobouřen zločiny, které tato armáda páchá na palestinském lidu. Je mou povinností jako Žida i jako člověka kategoricky odmítnout jakoukoli účast v této armádě. Jako syn národa, který se stal obětí pogromů a ničení, odmítám hrát roli ve vaší nezdravé politice. Jako lidská bytost mám povinnost odmítnout účast v instituci, která páchá zločiny proti lidskosti.

S pozdravem,

Sergio Yahni

MOJE ODPOVĚĎ NA OBECNOU OTÁZKU

Generále, váš tank je výkonné vozidlo. Může zničit les a rozdrtit stovku lidí. Má však jednu vadu: potřebuje řidiče.

Bertolt Brecht

Vážený pane generále,

ve svém dopise píšete, že „vzhledem k válce v Judeji, Samaří a pásmu Gazy a v souladu s vojenskými požadavky” jsem povolán „k účasti na ozbrojených operacích” v pásmu Gazy. Píši Vám, abych Vás informoval, že nemám v úmyslu Vašemu povolání vyhovět.

V 80. letech 20. století Ariel Šaron založil v srdci okupovaných území desítky osad, což je strategie, jejímž konečným cílem je podmanění palestinského lidu a vyvlastnění jeho půdy. Dnes tyto osady kontrolují téměř polovinu okupovaných území a dusí palestinská města a vesnice tím, že jejich obyvatelům ztěžují, ne-li zcela znemožňují volný pohyb. Šaron je nyní premiérem a poslední rok zasvětil dokončení projektu, který byl zahájen před dvaceti lety. Šaron vydal rozkazy svému nohsledovi, ministru obrany, které jsou odtud předávány dále po velitelské linii.

Náčelník generálního štábu prohlásil, že Palestinci představují hrozbu rakoviny, a nařídil jim podstoupit chemoterapii. Brigádní generál nařídil časově

neomezený zákaz vycházení a plukovník nařídil zničení palestinských táborů. Velitel brigády rozmístil tanky v kopcích mezi palestinskými domy a zakázal sanitkám evakuovat zraněné. Podplukovník oznámil, že pravidla vstupu budou nahrazena svévolnou „otevřenou palbou“ a velitel tanku zamířil na určitý počet lidí a nařídil dělostřelectvu vypálit granát.

Jsem střelec, jsem nejmenší šroubek v dokonalém válečném stroji. Jsem poslední a nejmenší článek v řetězci velení. Mám prostě plnit rozkazy, zredukovat svou existenci na podnět-odpověď, vyslechnout velitelův povel „pal“ a stisknout spoušť, abych ukončil celý plán. To vše mám dělat s jednoduchostí a přirozeností robota, který nanejvýš cítí chvění tanku, když je granát vyhozen a letí ke svému cíli.

Ale jak napsal Bertolt Brecht: *„Generále, člověk je velmi užitečný. Umí létat a umí zabíjet. Má však jednu chybu: umí myslet.“*

Skutečně, generále nebo kdokoli jiný – plukovníku, brigádníku, náčelníku generálního štábu, ministře obrany nebo všichni dohromady – umím myslet. Přiznávám, že jako voják nejsem nijak zvlášť nadaný ani statečný, nejsem skvělý střelec a mé technické schopnosti jsou omezené. Nejsem také příliš sportovně založený a uniforma mi neseďí. Ale jsem schopen přemýšlet. Vidím, kam mě chcete zavést, chápu, že budeme zabíjet, ničit, budeme zranění a budeme umírat a že to nikdy neskončí. Vím, že „probíhající válka“, jak ji nazýváte, se potáhne dál a dál. Chápu, že když nás „vojenské nutnosti“ vedou k obléhání, lovení, zabíjení a vyhladovění celého společenství, je na těch „nutnostech“ něco, co vůbec není v pořádku.

Proto se cítím nucen neuposlechnout vaší výzvy. Nestisknu spoušť. Samozřejmě si nedělám iluze. Vyhodí mě a najdou si jiného střelce... poslušnějšího a schopnějšího než já, o takové vojáky není nouze. Váš tank se bude valit dál;

bzučící hmyz jako já nezastaví ani jedoucí tank, natož obrněnou kolonu, natož celou tuhle přehlídku šílenství. Ale vosa dokáže bzučet, dráždit, otravovat a někdy i bodat.

A v určitém okamžiku začnou přemýšlet a bzučet i další střelci, další řidiči a velitelé, kteří jsou svědky těchto nesmyslných vražd a nekonečného koloběhu násilí. Už teď je nás mnoho stovek, a až bude po všem, naše bzučení se stane ohlušujícím řevem, řevem, který bude znít v jejich uších a v uších našich dětí. Naše protesty se zapíší do historie pro další generace.

Takže, generále, než mě vyhodíte, možná byste se také mohl trochu zamyslet.

S pozdravem,

Yigal Bronner

ZÁVĚR

Na závěr bychom rádi doplnili a zdůraznili některé prvky, které potvrzují obtíže Státu Izrael při pokračování jeho politiky masakrů.

Z El Periódico – International Print Edition, září 2003: „Šéf izraelského le-tectva generál Dan Halutz včera nařídil vyhostit z armády devět pilotů. Ti patřili ke skupině 27 lidí, kteří ve středu zinscenovali vzpouru a napsali dopis, v němž ho informovali o svém rozhodnutí neuposlechnout rozkaz bombardovat civilní oblasti na okupovaných územích a neprovádět cílené zabíjení. Devět sankcionovaných pilotů jsou aktivní piloti. Ostatní jsou piloti v záloze, kteří již nemusí létat a proti nimž prozatím nebyly uvaleny žádné sankce”.

Podle oficiálních izraelských novin dnes v Izraeli hladoví milion lidí a podle opozice je každé čtvrté dítě podvyživené.

Aby izraelský stát zaplnil finanční mezeru, která vznikla po válce, pokračuje v omezování sociálních dotací a zvyšování daní na základní potraviny: brambory, zeleninu... Proti tomuto nárůstu chudoby se koná množství demonstrací, okupací a dalších forem boje, z nichž některé považujeme za důležité zdůraznit:

- V Jeruzalémě se matky samoživitelky utábořily před ministerstvem financí a neustále poukazují na nedůstojnou situaci, v níž žijí.
- V Tel Avivu na náměstí obklopeném luxusními obchody žije už více než rok skupina „bezdomovců“ a nešťastníků, kteří si náměstí, jež se dříve jmenovalo Státní, přejmenovali na Chlebové náměstí.

- Demontrace, shromáždění a další formy boje se systematicky opakují. Proti vládnímu heslu „bojujte a držte vysoko vlajku naší bezpečnosti“ stojí heslo „naše bezpečnost je, že naše děti jedí a my máme střechu nad hlavou“. Hlad je odsuzován jako „ničitel naší inteligence, terorismus, který skrývá nevolnost v žaludku, strach najít něco k jídlu; rodiče prodávají to málo, co jim zbylo, aby nakrmili své děti...”

Poznámky a zdroje:

- (1) "Intifáda" v arabštině znamená povstání, vzpouru.
- (2) Před obnovené centrum města Gazy přicházejí novináři a diplomatické delegace, aby pozdravili dynamiku regionu. A skutečně, právě sem proudí mezinárodní dary a soustřeďují se zde instituce a vysocí úředníci.
- (3) Z knihy Boire la mer à Gaza, kapitola 9, autorka Amira Hass. Editions La fabrique (1996).
- (4) Ekonomické a sociální podmínky na Západním břehu Jordánu a v pásmu Gazy, generální koordinátor OSN pro okupovaná území (UNESCO). Gaza, říjen 1996.
- (5) Viz Subrayamos: Palestina: los acuerdos de paz contre el proletariado, in: Comunismo 37, srpen 1995.
- (6) Boire la mer à Gaza, op. cit. v kapitole 12.
- (7) Ibid.
- (8) Říkáme částečně, protože milostné příběhy mezi státy ve skutečnosti nikdy nekončí, pokud jde o útlak proletariátu. Válka mezi státem Izrael a státem Palestina tak nebrání spolupráci mezi oběma státy a po 11. září palestinský stát bez skrupulí nakoupil od státu Izrael zbraně, aby je použil k potlačení skupin, které vyjádřily souhlas s útoky v New Yorku. Pokud jde o potlačování proletariátu, buržoazní stát otevřeně ukazuje svou pravou nadnárodní tvář.
- (9) Úryvek z knihy Dazibao, Escenas de la lucha de clases. Vydalo UHP Madrid, léto 2002. e-mail: uhpmadrid@yahoo.es.
- (10) Nemáme zde samozřejmě na mysli islámské skupiny, které jsme právě odsoudili a které chladnokrevně využívají zoufalství panujícího v táborech, aby z ubohých ďáblů, které omámí svým náboženským opiem, udělaly potravu pro děla, „židobijce nebo nevěřící“.
- (11) „O víkendu bylo devět z dvanácti Tsahalem zabitých Palestinců nevinnými civilisty. V Toubasu na předměstí Jenine byli čtyři mladíci rozprášeni střelami ze dvou vrtulníků, které se snažily "zlikvidovat" vůdce Brigád mučedníků Al Aksa. O několik hodin později byli v Kyriat Arbě nedaleko Hebronu bez zjevného důvodu zabiti čtyři zemědělské dělníci. A konečně, v Gaze zemřel mladý muž, který byl bezdůvodně střelen do hlavy", Le Soir, belgický deník, 3. září 2002.
- Tento druh informací, náhodně převzatých z nejnovějších zpráv, se stal tak běžným, že se pokaždé ptáte sami sebe, zda nejde o informace, které jste slyšeli už den předtím.
- (12) Nemocnice Al-Ahli (Hebron), [¼] uvnitř je několik zraněných, včetně holčičky, která se probudila z

hlubokého kómatu s proraženou lebkou od „gumové kulky“, což je ve skutečnosti ocelová kulka potažená gumou, která při zákeřném použití zabila nebo oslepila mnoho dětí. Zákeřnost však nespočívá v zákeřnosti toho či onoho vojáka, ale v rozkazech, které zdokumentovala novinářka Haaretzu Amira Hassová v rozhovoru s elitním armádním střelcem. Rozkaz zněl střílet děti starší dvanácti let a nebezpečného vzhledu. Analýza zranění a okolností úmrtí popsané různými zdroji potvrzují ochotu „střílet, aby se zabilo“. Viz Lettera dai territori, Marina Rossanda v Questione palestinese, číslo 13, leden 2001.

(13) Oficiální údaje z 6. září 2002: 1 835 mrtvých na palestinské straně a 604 mrtvých na izraelské straně.

(14) 99 % stálé a hlasité podpory americké buržoazie státu Izrael se datuje do období po roce 1967, tedy do doby, kdy Izrael prokázal svou sílu v regionu vítězstvím v tzv. šestidenní válce. Dnes je tato podpora zdůvodňována „historickou povinností bránit Izrael“ a výslovně se odvolává na „právo Židů disponovat zemí“. Co však americký stát přísně tají, jsou důvody, proč se Izraeli nedostalo stejné podpory v letech 1948-1967, kdy byl skutečně nejzranitelnější. Cesty pokrytectví jsou nekonečné.

(15) „Izrael dostává, zhruba řečeno, třetinu veškerého rozpočtu na zahraniční pomoc, zatímco jeho území tvoří méně než 0,001 % světové populace. [Jinými slovy: Izrael, země s přibližně šesti miliony obyvatel, dostává od Spojených států více pomoci než Afrika, Latinská Amerika a Karibik dohromady, s výjimkou Egypta a Kolumbie.“ Matt Bowles v časopise Left Turn, číslo 4, březen-duben 2002. Více informací naleznete na <http://www.sustaincampaign.org>.

(16) Z německého dokumentárního filmu Balagan z roku 1993, který byl natočen podle hry Arbeit macht frei izraelské divadelní skupiny složené z palestinských a izraelských herců.

(17) Po válce vítězové vnucují poraženým nejen své ekonomické a politické podmínky, ale také svůj ideologický rámec, v němž musí ospravedlnit své vítězství a „myslet a psát“ dějiny. Vítězové konfliktu z let 1940-1945 se tak neostýchali líčit úspěchy, které jim imperialistická válka přinesla, jako obrovský „antifašistický“ boj vedený za osvobození světa od antisemitismu a nacistických koncentračních táborů. Aby bylo možné tuto verzi zprostředkovat, bylo samozřejmě nutné zamlčet aspekty, které této pravdě odporovaly: četná spojenectví s nacisty (jedním z nich byl pakt Hitler-Stalin), odmítání „antifašistických“ států přijmout Židy vyhnané z Německa, existenci koncentračních táborů ve Spojených státech, Anglii, Francii, Řecku, podporu Winstona Churchilla vůči Mussoliniho masakru v Habeši, otevřenou spolupráci západních států při deportacích Židů do Německa... A tak se stalo, že válka byla ukončena.

(18) Z dopisu Rana HaCoheho z Izraele, který si můžete přečíst také v angličtině na webových stránkách, kde jsou shromážděny jeho reakce (<http://www.antiwar.com/hacohen/>). Osvětimská logika byla napsána v březnu 2002 během protestů, které vyvolalo srovnání, jež si dovolil portugalský spisovatel José Saramago mezi nacistickými koncentračními tábory a situací na okupovaných územích, když přijel do Ramalláhu jako člen delegace Mezinárodního parlamentu spisovatelů (IPW).

(19) To je zřejmé, když vidíme, jak byla diskvalifikována poslední volební absence ve Francii: Zatajování skutečných čísel, přirovnávání nevoličů k nacistům, ideologické pronásledování volební absence. Každý, kdo nešel volit, byl obviněn z toho, že je nepřítelem vlasti, republiky a demokracie, a proto musel učinit mea culpa a veřejně se zavázat, že bude volit ve druhém kole. Demokratická inkvizice existuje, absentisti ji našli!

(20) Synovec bývalého izraelského premiéra Benjamina Netanjahua se prohlásil za odpůrce vojenské služby z důvodu svědomí a veřejně deklaroval, že odmítá sloužit na okupovaných územích. Jeho vztah s Netanjahuem mu zajistil trochu více publicity, ale nezabránil izraelské armádě, aby ho zavřela do vězení, kde byl poslední čtyři měsíce (prosinec 2002).

(21) Šestasedmdesátiletá izraelská zpěvačka Yaffa Yarkoni, místní a ženská obdoba Franka Sinatry ve Spojených státech, byla přes noc označena z „národní památky“ za „zrádkyni“ a „popíračku“ za to, že veřejně podpořila „všechny, kteří dnes odmítají sloužit na palestinských územích“.

(22) Alternativní informační centrum (AIC), které sdružuje izraelské a palestinské bojovníky bojující proti izraelské okupaci, z nichž mnozí se stali terčem řady soudních sporů. Chcete-li kontaktovat tuto organizaci nebo Sergia Yahniho, napište na adresu: AIC, POB, Jeruzalém, Izrael. E-mail: rtic@alt-info.org

(23) Zpráva v deníku Yerdioth Ahronoth poukazuje na rostoucí počet problémů a emočních poruch mezi mladými lidmi v Izraeli. V roce 2001 se o sebevraždu pokusilo více než tisíc mladých lidí, včetně dobré stovky dětí ve věku od osmi do dvanácti let. Tato čísla představují 10% nárůst oproti předchozímu roku. Co se týče rozdílů mezi bohatými a chudými, ze zprávy předložené v těchto dnech v Knesetu vyplývá, že „Izrael je po Spojených státech druhou nejzápadnější zemí na světě, pokud jde o rozdíly v příjmech“. La Republica, 4. prosince 2002.

(24) O vývoji myšlenky „transferu“ v různých sektorech izraelské společnosti a buržoazních stranách viz „Rakovina izraelských kolonií“ a „Izraelci, kteří sní o transferu“ v Le Monde Diplomatique, červen 2002 a únor 2003.

(25) A.d.Ů. jsme našli několik článků, které informovaly o tom, jak jsou Palestinci údajně označováni čísly na kontrolních stanovištích a jako vězni. Izraelská armáda zastavila kontroverzní označování palestinských vězňů, Arafat obviňuje Izrael z tetování čísel na ruce vězňů, Palestinci označováni čísly.

(26) Vojáci, kteří odmítnou bojovat, jsou uvězněni a na rozdíl od těch, kteří přijmou vojenskou službu, jim již není vyplácena mzda, kterou dostávají za běžnou práci. Tato hrozba je zřejmě hlavní materiální překážkou, kterou stát zavedl, aby odradil proletáře od přihlášení se do tábora Refuznik.

(27) Přesto neztrácí odvalu a v dopise prohlašuje: „*Nepochybně je lepší hnít ve vězení, izolován, s kloboukem na hlavě, mlčky, mýt nádobí, loupat cibuli. Mnohem raději budu ronit slzy při loupání cibule, jeden pytel za druhým, než slzy, které se dostaví pokaždé, když se mi v mysli objeví obrazy okupace*“.

(28) Sami autoři označují demonstraci „za práva Palestinců“, na které tento leták rozdávali, za „levicovou“. A sami se přidružili k „antikapitalistickým rozmazlencům“ tím, že stáli v čele demonstrace s transparentem, na němž bylo napsáno: „Židé proti sionismu ... a proti všem státům“. Kontaktní adresa: JewsAgainstZionism@hotmail.com

Nehledě na kritiku, kterou je třeba tomuto letáku adresovat (nepředstavuje výslovně proletariát jako revoluční subjekt, a přestože tak činí, aby je zpochybnil, zůstává do značné míry na půdě buržoazních kategorií: Palestinci, Židé). Zveřejňujeme jej proto, že izraelské státní náboženství je zde napadáno proletáři, kteří mu mají být podřízeni, což dodává postojům, které hájí, ještě větší váhu. Bude namítnuto, že proletariát nemá žádnou vlast a že není žádný apriorní důvod výslovně odkazovat na země či kultury, z nichž tito bojovníci, kteří vyzývají ke zničení státu, pocházejí. Rozpor je však pouze zdánlivý, protože tito chlapíci se neoznačují za izraelské občany, ale za protinárodní, za nepřátele izraelského národa, každého národa, veškerého nacionalismu.

To je dynamika revolučního defetismu. Nakonec je to právě cesta mezi původem autorů (židovské náboženství nebo izraelská národnost) a cílem (proti jakémukoli státu, jakémukoli nacionalismu), která činí jejich přístup hluboce internacionalistickým a jejich výzvu nikoli oportunistickou nebo platonickou. Jinými slovy, vyvěšení transparentu s heslem „Pryč se státem Izrael, pryč se všemi státy“ má mnohem silnější politický rozměr než stejný transparent v Palestině.

(29) Tento leták byl původně vydán v jidiš, ale vytištěn latinkou. U příležitosti vydání tohoto letáku, tj. této prezentace, v druhém čísle našeho ústředního německojazyčného časopisu *Kommunismus* z února 2000 jsme přeložili francouzskou verzi, kterou jsme měli k dispozici, do němčiny. Anglická verze je příkladem francouzské verze.

(30) Autorův odkaz na „třetí období“ Komunistické internacionály, aby relativizoval výroky „třída proti třídě“ v letáku, který jsme reprodukovali, ukazuje jasný vliv trockistické nebo obecně demokratické kritiky stalinismu. Ve skutečnosti Komunistická internacionála v tomto slavném třetím období pouze oportunisticky a zcela dočasně rekuerovala hesla, která vždy patřila proletariátu, a je zcela kontrarevoluční je nyní asimilovat buržoazními frakcemi, které je používaly. Odsouzení sociální demokracie jako buržoazní strany nebo výzva k boji třídy proti třídě jsou tak součástí historických zlomů a dlouhodobých tvrzení proletariátu. Skutečnost, že stalinismus tato hesla dočasně využil pro své vlastní buržoazní, falšující potřeby, při změnách a přesunech spojenectví, tyto postoje ani trochu neznehodnocuje.

(31) Text Revoluční komunistické organizace, který vyšel v *Le Prolétaire* v roce 1946, „Révolution et contre-révolution en Russie“ (Revoluce a kontrarevoluce v Rusku), který jsme publikovali v *Komunismu* č. 18, je neocenitelným příspěvkem k pochopení procesu programového přerodu proletariátu v Rusku během vlny bojů 1917-1923, v období velkých bojů a mezi zlomů, které vysvětlují jeho tragické porážky. Tento text je zásadním mezníkem v internacionalistické, třídní a bojové kritice této gigantické a strašlivé zkušenosti revolučních střetů naší třídy, které jsme předcházeli popisem činnosti OCR ve Francii ve 40. letech

20. století.

(32) Doporučujeme čtenářům přečíst si náš článek „Trockismus: produkt a agent kontrarevoluce“, *Comunismo* č. 3.

(33) Je však třeba poznamenat, že Ilja Erenburg popírá, že by toto kdy řekl nebo napsal, ale přesto byl stalinistou.

(34) Pokud má čtenář či čtenářka zájem o důslednější rozvedení této ústřední otázky, doporučujeme přečíst si náš text „Neměnnost revolučního postoje k válce – Význam revolučního defetismu“, který vyšel v našem ústředním časopise *Comunismo* č. 44, září 1999.

Zde je odkaz na překlad textu: <https://www.autistici.org/tridnivalka/gci-icg-nemennost-revolucniho-postoje-k-valce-vyznam-revolucniho-defetismu/>

ANTIMILITARISTICKÁ INICIATIVA

ANTI-MILITARIST INITIATIVE

[AMI]

DUBEN 2024

antimilitarismus@riseup.net

antimilitarismus.noblogs.org